John Varley

APASĂ TASTA ENTER[1]

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

Awards:
1985 – SF Chronicle Award, Novella (Win)
1985 – Hugo Award, Best Novella (Win)
1985 – Locus Poll Award, Best Novella (Place: 1)
1985 – Nebula Award, Novella (Win)

— Aceasta este o înregistrare. Vă rog să nu închideţi până la…

Am trântit receptorul atât de tare încât a căzut pe podea. Stăteam acolo, ud leoarcă şi tremurând de furie. În cele din urmă, telefonul a început să emită semnalul acela caracteristic situaţiei când receptorul nu este în furcă. Este de douăzeci de ori mai puternic decât orice alt semnal emis în mod obişnuit de un telefon, şi întotdeauna m-am întrebat de ce oare… De parcă ar fi un dezastru atât de teribil: „Alarmă! Receptorul este în furcă!!!"

Aparatele de răspuns la telefon reprezintă una dintre micile neplăceri ale vieţii. Recunoaşteţi cinstit, vă face *într-adevăr* plăcere să vorbiţi cu o maşină? Însă ceea ce mi se întâmplase mie fusese mai mult decât o mică neplăcere. Eu fusesem sunat de un aparat automat de dat telefoane.

Sunt nişte chestii destul de noi. Lunar primeam cam două-trei asemenea apeluri. Majoritatea proveneau de la societăţile de asigurări. Îţi ţin un discurs de două minute, apoi îţi lasă un număr, să-i suni dacă

---

[1] Publicată în Isaac Asimov's Science Fiction Magazine, [Titlul original „*Press Enter [*]"], May 1984. În româneşte a apărut în „Almanahul Ştiinţă şi Tehnică 1994", editat de SC „Ştiinţă şi Tehnică" SA în colaborare cu Fundaţia „Crescent".

te interesează. (O dată i-am sunat ca să le zic ce-mi trecuse, prin minte, şi am fost trecut pe un fir de aşteptare, pe fundal Muzak). Tipii utilizează liste. Nu ştiu cine le alcătuieşte.

M-am întors în baie, am şters picăturile de pe învelitoarea din plastic a cărţii de la bibliotecă şi m-am scufundat încetişor înapoi în apă. Se răcise. Am mai deschis robinetul de apă caldă şi tensiunea îmi revenise aproape de normal, când telefonul a început iarăşi să sune. L-am lăsat să sune de cincisprezece ori, căutând să-l ignor.

Aţi încercat vreodată să citiţi cu telefonul sunând?

La al şaisprezecelea apel, m-am ridicat: M-am şters, am îmbrăcat un halat şi, deliberat, am intrat cât mai încet în salon. Am rămas locului o vreme, privind telefonul. Am ridicat receptorul după al cincizecilea apel.

— Aceasta este o înregistrare. Vă rog să nu închideţi până la terminarea mesajului. Mesajul provine din casa vecinului dumneavoastră, Charles Kluge, şi va fi repetat din zece în zece minute. Domnul Kluge ştie că n-a fost un vecin perfect şi se scuză din capul locului pentru deranj. Vă roagă să vă deplasaţi imediat până la locuinţa sa. Cheia de la intrare se află sub preş. Intraţi şi faceţi ceea ce se cuvine. Serviciile dumneavoastră vor fi recompensate. Mulţumesc.

Clic! Tonul.

* * *

Nu sunt un tip pripit. După zece minute, când telefonul a reînceput să sune, mă aflam în acelaşi loc, gândindu-mă. Am ridicat receptorul şi am ascultat cu atenţie.

Mesajul era acelaşi. Ca şi mai înainte, nu era glasul lui Kluge. Era ceva sintetizat, cu toată căldura umană a unui dictafon Speak n' Spell.

L-am ascultat încă o dată, apoi am repus receptorul în furcă.

M-am gândit să sun la poliţie. Charles Kluge locuia de zece ani lângă mine. În tot acest răstimp, nu ştiu dacă vorbisem de zece ori cu el, niciodată mai mult de un minut. Nu-i datoram nimic.

M-am gândit să-l ignor. Continuam să analizez posibilitatea respectivă când telefonul a început iarăşi să sune. M-am uitat la ceas. Zece minute. Am ridicat receptorul şi l-am aşezat imediat la loc.

Puteam decupla telefonul. Nu mi-ar fi schimbat viaţa în mod radical. În cele din urmă, m-am îmbrăcat, am ieşit pe uşa din faţă, am cotit la stânga şi m-am îndreptat spre locuinţa lui Kluge.

Vecinul meu de peste drum, Hal Lanier, tundea gazonul. A făcut un semn din mână spre mine şi i-am răspuns la salut. Era ora şapte seara a unei minunate zile de august. Umbrele se alungiseră. În aer se simţea aroma ierbii cosite. Mirosul acela îmi plăcuse dintotdeauna. M-am gândit că ar fi fost timpul să tund şi eu gazonul.

Era un gând pe care Kluge nu-l avusese niciodată. Pajiştea lui era decolorată, cu iarba înaltă până la genunchi şi sufocată de buruieni.

Am sunat la uşă. Când n-a apărut nimeni, am ciocănit. După aceea, am oftat, m-am uitat la prag şi am folosit cheia găsită acolo ca să descui uşa.

— Kluge? am întrebat, strecurând capul înăuntru.

Am parcurs, ezitând, holul cel scurt, aşa cum fac oamenii când nu sunt siguri cum vor fi întâmpinaţi. Draperiile erau trase, ca întotdeauna, aşa încât era întuneric, dar în salon, zece ecrane de televiziune răspândeau suficientă lumină ca să-l pot vedea pe Kluge. Stătea pe scaun, în faţa unei mese, cu faţa pe claviatura unui calculator şi o tâmplă spulberată.

* * *

Hal Lanier lucrează la calculatoarele Departamentului de Poliţie din Los Angeles; i-am spus ce găsisem şi el a chemat poliţia. Am aşteptat împreună sosirea primului cohipaj. Hal mă întreba întruna dacă atinsesem ceva, iar eu îi răspundeam că nu, cu excepţia clanţei de la uşa din faţă.

O ambulanţă a apărut fără sirenă. În scurtă vreme, peste tot erau numai poliţişti şi vecini stând în curţile lor, sau discutând în faţa casei lui Kluge. Echipele câtorva staţii de televiziune au sosit la timp ca să filmeze cadavrul, acoperit cu un cearşaf din plastic. Femei şi bărbaţi veneau şi plecau. Am bănuit că executau operaţiile de rutină ale poliţiei, luând amprente şi căutând urme. Aş fi plecat acasă, dar mi se spusese să nu mă îndepărtez.

În cele din urmă, am fost dus să vorbesc cu detectivul Osborne, care se ocupa de caz. Se afla în salonul lui Kluge. Ecranele de televizor erau tot aprinse. Am dat mâna cu Osborne. M-a privit cu atenţie înainte de a vorbi. Era un tip mărunţel, cu început de chelie. Părea foarte obosit, până m-a privit. Apoi, fără să i se schimbe ceva de pe chip, nu mai păru deloc obosit.

— Dumneata eşti Victor Apfel? m-a întrebat.

I-am răspuns că da. A făcut un gest spre încăpere:

— Domnule Apfel, îmi poţi spune dacă din camera aceasta a dispărut ceva?

M-am uitat din nou în jur, căutând să privesc locul ca pe un rebus.

Exista un cămin, iar ferestrele erau acoperite de draperii. Pe podea se afla un covoraş. Cu excepţia acelor obiecte, nu se mai găsea nimic altceva obişnuit într-un salon.

De-a lungul pereţilor erau înşiruite mese, lăsând numai un culoar de trecere prin mijloc. Pe mese se găseau monitoare, tastaturi, unităţi de disc – toate mărunţişurile sclipitoare ale noii epoci. Aparatele erau legate între ele prin cabluri groase şi fire. Sub mese se zăreau alte calculatoare şi cutii pline cu piese electronice. Deasupra meselor, rafturile ce ajungeau până la tavan erau ticsite cu alte cutii cu benzi, dischete, cartuşe… Toate astea erau denumite cu un termen pe care nu mi-i mai aminteam. Ah, da, software.

— Nu există alt mobilier? Decât…

Osborne păru derutat.

— Adică, aici a fost mobilier înainte?

— De unde să ştiu? Apoi, mi-am dat seama de unde provenea neînţelegerea: Ah! Credeaţi că am mai fost pe-aici… Prima dată când am pus piciorul în camera asta a fost acum vreo oră.

Se încruntă şi toată afacerea nu mi-a mai plăcut.

— Medicul legist afirmă că tipul a murit de trei ore. Tu cum de-ai apărut tocmai acum, Victor?

Nu m-a încântat că începuse să mă tutuiască, dar nu ştiam cum puteam îndrepta lucrurile. Trebuia să-i spun despre apelul telefonic.

M-a privit neîncrezător. Exista totuşi o modalitate simplă de verificare şi am urmat-o. Hal, Osborne, eu şi alţi câţiva ne-am îndreptat spre locuinţa mea. Când am intrat, telefonul suna.

Osborne a ridicat receptorul şi a ascultat. Pe chip i-a apărut o expresie extrem de neplăcută. Pe măsură ce noaptea se scurgea, deveni tot mai sumbru.

* * *

Am aşteptat următorul apel telefonic. Osborne şi-a petrecut timpul examinând fiecare obiect din salonul meu. Am fost fericit când telefonul a început să sune. Poliţiştii au înregistrat mesajul, apoi am

revenit în locuinţa lui Kluge.

Osborne s-a dus în curtea din spatele clădirii, să vadă pădurea de antene a lui Kluge. Era impresionat.

— Doamna Madison, care locuieşte ceva mai jos, crede că încerca să comunice cu marţienii, chicoti Hal. Eu ziceam că, pur şi simplu, intercepta emisiunile sateliţilor.

În curte existau trei antene parabolice. Tot acolo se mai ridicau şase stâlpi înalţi, cu chestii dintr-acelea pe care le vezi pe clădirile companiilor telefonice, folosite pentru transmisii de microunde.

Osborne m-a adus înapoi în salon. Mi-a cerut să-i descriu ce văzusem când intrasem. Nu înţelegeam la ce-l putea ajuta, dar m-am străduit.

— Stătea pe scaunul acela, care se găsea aici, în faţa mesei. Am zărit pistolul pe duşumea. Braţul îi atârna în jos, spre armă.

— Crezi că s-a sinucis?

— Da, cred că aşa am gândit din primul moment. L-am aşteptat să comenteze, însă n-a spus nimic. Dumneata aşa crezi?

— N-a lăsat nicio scrisoare, a oftat Osborne.

— Sinucigaşii nu lasă întotdeauna scrisori, interveni Hal.

— Nu, dar o fac destul de des ca să mă bage la idei atunci când n-o fac. Ridică din umeri: Probabil că nu înseamnă nimic.

— Apelul telefonic, am rostit eu. Ar putea fi un fel de scrisoare de rămas bun.

Osborne a încuviinţat din cap.

— Altceva ai mai observat?

M-am apropiat de masă şi am privit tastatura. Era făcută de Texas Instruments, model ŢI-99/4A. În dreapta ei se zărea o pată mare de sânge, acolo unde căzuse cu capul.

— Doar că stătea aici.

Am atins o tastă şi monitorul s-a acoperit imediat de cuvinte. Mi-am retras repede mâna, apoi am privit scrisul.

DENUMIREA PROGRAMULUI: ADIO LUME REALĂ
DATA: 20/8
CONŢINUT: ULTIMA DORINŢĂ ŞI TESTAMENT; DIVERSE
PROGRAMATOR: „CHARLES KLUGE”.
EXECUŢIE PROGRAM

APASĂ TASTA ENTER

Pătrăţelul cel negru de la sfârşit apărea şi dispărea. Mai târziu am aflat că se numea cursor.

S-au strâns cu toţii în jurul nostru. Hal, expertul în calculatoare, a explicat că multe aparate se auto-decuplau după o pauză mai mare de zece minute, pentru ca să nu rămână cuvintele arse pe ecran. Acesta fusese verde până când atinsesem tasta, apoi apăruseră litere negre pe un fond albastru.

— De pe consola aceasta s-au ridicat amprentele? a întrebat Osborne.

Nimeni nu părea să ştie; Osborne a luat un creion şi, cu guma din capăt, a apăsat tasta ENTER.

Ecranul s-a şters, a rămas albastru pentru o clipă, apoi s-a umplut cu forme ovale, mititele, care apăruseră în partea lui superioară şi coborau ca o ploaie. Erau câteva sute, de felurite culori.

— Astea sunt medicamente, rosti uluit un poliţist. Uite, ăla-i Quaalude. Celălalt, Nembutal.

Alţi poliţişti arătară spre alte pastile. Eu am recunoscut dunga roşie de pe mijlocul unei pilule albe; cred că era Dilantin. Le luam zilnic, de ani de zile.

În cele din urmă, medicamentele au încetat să mai cadă, iar calculatorul a început să ne cânte. „Domnu-i aproape de tine", în armonie pe trei voci.

Câţiva au început să râdă. Nu cred că vreunul dintre noi considera chestiunea amuzantă – ţi se zbârlea pielea ca naiba, ascultând melodia aceea stranie – dar părea compusă pentru fluier, drâmbă şi cimpoi. Cum să nu râzi…

În timp ce se auzea muzica, din stânga ecranului a apărut o siluetă micuţă, alcătuită numai din pătrăţele, care înainta, mişcându-se sacadat spre centru. Semăna cu o siluetă umană dintr-un joc video, însă nu era la fel de bine conturată. Trebuia să-ţi foloseşti imaginaţia ca s-o consideri om.

În mijlocul ecranului a apărut o formă. „Omuleţul" s-a oprit în faţa ei. Sa îndoit de la mijloc şi sub el a apărut ceva care putea să fie un scaun.

— Asta ce mai este?

— Un calculator. Nu?

Trebuie să fi fost aşa ceva, deoarece omuleţul întinse braţele, care tresăriră în sus şi în jos, precum Liberace la pian. Bătea tastele. Cuvintele au început să apară deasupra lui.

UNDEVA PE AICI AM SCĂPAT CEVA. STAU AICI, ZI ŞI NOAPTE, UN PĂIANJEN ÎN MIJLOCUL UNEI PLASE, MAESTRU ATOTPUTERNIC VEGHEZ… DAR NU ESTE DESTUL. TREBUIE SĂ FIE MAI MULT. INTRODUCEŢI NUMELE DUMNEAVOASTRĂ AICI

— Iisuse, făcu Hal. Nu-mi vine să cred. O scrisoare de sinucidere interactivă.

— Haide, trebuie să vedem şi restul.

Mă aflam cel mai aproape de tastatură, aşa încât m-am aplecat şi mi-am bătut numele. Însă când a apărut pe ecran, am văzut că scrisesem VICT9R.

— Cum mai dau înapoi? am întrebat.

— Bagă-l aşa, a făcut Osborne. S-a întins şi a apăsat pe Enter.

AI SIMŢIT VREODATĂ ASTA, VICT9R? AI TRAS TOATĂ VIAŢA CA SĂ FII CEL MAI BUN DIN DOMENIUL TĂU, DAR ÎNTR-O DIMINEAŢĂ TE TREZEŞTI ÎNTREBÂNDU-TE DE CE O FACI? ASTA MI S-A ÎNTÂMPLAT MIE. VREI SĂ-ŢI MAI SPUN, VICT9R? D/N

După aceea, mesajul începea să bată câmpii. Kluge părea că fusese conştient de asta, jenat chiar, deoarece la sfârşitul fiecărui paragraf de patruzeci, cincizeci de cuvinte se oferea opţiunea DA/NU.

Mă uitam într-una când la ecran, când la tastatură, amintindu-mi-l pe Kluge căzut peste ea. Mi l-am imaginat stând acolo, singur şi bătând textul.

Spunea că era disperat. Simţea că nu mai putea continua. Lua prea multe medicamente (în clipa aceea, pe ecran a plouat iarăşi cu pilule) şi nu mai avea niciun ţel. Realizase tot ceea ce-şi propusese să facă. N-am înţeles ce voia să spună prin asta. Spunea că el încetase să mai existe. Am crezut că era o figură de stil.

EŞTI POLIŢIST, VICT9R? DACĂ NU EŞTI, ATUNCI UN POLIŢIST

VA FI AICI ÎN CURÂND. DECI, PENTRU TINE SAU PENTRU POLIŢIST: NU VINDEAM NARCOTICE. CELE DIN DORMITOR ERAU EXCLUSIV PENTRU UZUL MEU. AM LUAT MULTE. ACUM N-O SĂ MAI AM NEVOIE DE ELE.

APASĂ TASTA ENTER

Osborne apăsă şi o imprimantă din celălalt colţ al încăperii începu să ţăcăne, speriindu-ne ca toţi dracii. Vedeam carul deplasându-se înainte şi înapoi, tipărind în ambele direcţii, când Hal arătă spre ecran, strigând:

— Priviţi! Uitaţi-vă acolo!

Omul compugrafiat se ridicase. Stătea cu faţa spre noi. Într-o mână ţinea ceva, care trebuie să fi fost pistolul, aţintit acum spre capul lui.

— Nu! răcni Hal.

Omuleţul nu-l ascultă. Se auzi imitaţia unei împuşcături şi omuleţul căzu pe spate. O linie roşie picură în josul ecranului. După aceea, ecranul cel verde deveni albastru, imprimanta amuţi şi nu mai rămase decât cadavrul cei mic şi negru întins pe spate, precum şi cuvântul xx GATA xx în josul ecranului.

Am răsuflat adânc şi l-am privit pe Osborne. Încântat era puţin spus…

— Ce-i chestia aia cu narcoticele din dormitor? a întrebat el.

* * *

L-am privit pe Osborne trăgând sertarele dulăpioarelor şi noptierelor. N-a găsit nimic. A căutat sub pat şi în debara. Ca şi celelalte încăperi ale locuinţei, dormitorul era plin de calculatoare. Pereţii fuseseră sfredeliţi, ca să poată trece mănunchiurile groase de cabluri.

Eu stăteam lângă o cutie mare din carton, una dintre cele câteva existente în dormitor. Cutia, tip colet poştal, avea o capacitate de vreo treizeci de galoane. Capacul era desfăcut şi l-am ridicat. Mi-a părut rău că am făcut-o.

— Osborne am rostit. Mai bine, uită-te aici.

În cutie se găsea o pungă din plastic gros. Două treimi din pungă erau pline cu Quaalud.

Poliţiştii au scotocit şi celelalte cutii. Am găsit amfetamine,

Nebutal, Valium. Tot felul de chestii…

După descoperirea narcoticelor, în casă au apărut mai mulţi poliţişti. Odată cu ei, au venit şi echipele de la televiziune.

Erau atât de ocupaţi încât nimeni nu mă băga în seamă. M-am strecurat înapoi la mine acasă şi am încuiat uşa. Din când în când, trăgeam cu ochii printre perdele. Am zărit reporteri luând interviuri vecinilor. Hal se afla şi el acolo, părând că se distrează de minune. În două rânduri, cei de la televiziune au ciocănit şi la uşa mea, dar nu le-am răspuns. În cele din urmă, au plecat.

Mi-am umplut cada cu apă fierbinte şi am zăcut întins acolo timp de o oră. După aceea, am reglat căldura la maximum şi am intrat în pat, sub plapumă.

Am tremurat toată noaptea.

* * *

Osborne a apărut a doua zi dimineaţă, pe la ora nouă. L-am lăsat să intre. Îl urma Hal, cu o figură nefericită. Mi-am dat seama că nu închiseseră ochii toată noaptea. Le-am turnat cafea.

— Mai întâi, citeşte asta, a rostit Osborne şi mi-a întins o imprimată de calculator. Am desfăcut-o, mi-am pus ochelarii şi am început să citesc.

Era acoperită cu caracterele acelea groaznice, specifice scrisului de calculator. De obicei, arunc orice asemenea gunoaie direct în şemineu, necitite, dar de data aceasta am făcut o excepţie.

Era testamentul lui Kluge. Cine ştie ce curte de apel avea să se distreze cu el.

Declara din nou că el nu exista, deci nu putea avea rude. Se hotărâse să-şi lase toate bunurile materiale cuiva care să le merite.

Dar cine le merita? se întreba Kluge. În niciun caz, domnul şi doamna Perkins, care locuiau la patru case mai încolo. Erau pedofili. Kluge cita procese din Buffalo şi Miami, precum şi o reclamare locală.

Doamna Radnor şi doamna Poloński, care locuiau una vizavi de cealaltă, alte cinci case mai departe, erau caţe şi bârfeau.

Fiul cel mare al Andersonilor era hoţ de maşini.

Marian Flores copiase în liceu, la teza de algebră.

În apropiere locuia un tip care fura statul cu proiectul unei autostrăzi. Mai încolo, o nevastă care se culca cu vânzătorii ambulanţi; alte două neveste erau şi ele încurcate cu bărbaţi străini Un puşti din

vecini îşi lăsase prietena însărcinată, îi dăduse cu şutul, iar acum se lăuda în faţa amicilor.

În zona noastră existau nu mai puţin de nouăsprezece familii care nu-şi raportaseră veniturile la financiar.

Vecinii dinapoia curţii lui Kluge aveau un câine care lătra toată noaptea.

Da, eram de acord cu câinele. Mă ţinuse treaz în nu mai ştiu câte rânduri. Însă restul era o *nebunie!* În primul rând, cine îi dă dreptul unui tip, care deţine două sute de galoane de narcotice interzise, să-şi judece vecinii cu atâta asprime? Bun, pedofilia era, într-adevăr, o chestie, dar să acuzi o întreagă familie pentru că fiul lor fura maşini? Iar în al doilea rând, de unde *ştia* el toate lucrurile acelea?

Mai erau şi altele… De pildă, patru soţi adulteri. Unul dintre aceştia era Harold „Hal" Lanier, care se încurcase de trei ani de zile cu o femeie, pe nume Toni Jones, care avea jumătate de normă la anexa Prelucrării Datelor din DPLA. Ea îl sâcâia să divorţeze; el „aştepta momentul prielnic să deschidă discuţia cu soţia".

L-am privit pe Hal. Faţa lui roşie prezenta confirmarea de care aveam nevoie.

Atunci m-a străfulgerat întrebarea. Ce aflase Kluge despre *mine*?

Am parcurs rapid restul paginii, căutându-mi numele. L-am găsit în ultimul paragraf.

„… vreme de treizeci de ani, domnul Apfel a plătit pentru o greşeală pe care nici măcar n-a făcut-o. Nu intenţionez să-l propun chiar pentru sanctificare, însă drept despăgubire – dacă nu din alt motiv – las lui Victor Apfel, prin acest act, toate drepturile asupra bunurilor mele reale şi a structurii lor aferente".

L-am privit pe Osborne, care mă cântărea cu ochi obosiţi.

— Dar eu nu vreau aşa ceva!

— Crezi că asta e despăgubirea pomenită de Kluge în mesajul telefonic?

— Pesemne, am răspuns. Ce altceva ar putea să fie?

Osborne oftă şi se lăsă pe spate în scaun.

— Bine cel puţin că n-a încercat să-ţi lase şi narcoticele. Continui să susţii că nu l-ai cunoscut pe individ?

— Mă acuzaţi de ceva?

— Domnule Apfel, desfăcu el braţele, pun şi eu o întrebare…

Într-o sinucidere nu poţi fi niciodată sigur sută la sută. Poate că a fost crimă. În cazul ăsta, îţi dai seama, eşti singurul care a avut ceva de câştigat.

— Îmi era aproape complet străin.

Încuviinţă din cap, ciocănind cu degetele într-o copie a imprimatei. Am privit şi eu hârtia, rugându-mă în gând să dispară.

— Ce este… greşeala pe care n-ai făcut-o?

Mă temusem că aceasta avea să fie următoarea întrebare.

— Am fost prizonier de război în Coreea de Nord, am răspuns.

Osborne a căzut câteva momente pe gânduri.

— Ţi-au spălat creierii?

— Da. Am pocnit braţul fotoliului şi, brusc, a trebuit să mă ridic şi să umblu, încăperea se răcise. Nu. N-am… există destule confuzii în jurul acestei expresii. Dacă „mi-au spălat creierii”? Da. Dacă au reuşit? Dacă am oferit o confesiune a crimelor mele de război şi am denunţat guvernul SUA? Nu.

M-am simţit din nou cercetat de ochii aceia aparent obosiţi.

— Se pare că… încă te mai afectează amintirile.

— Nu este o experienţă pe care s-o poţi uita.

— Mai ai ceva de spus în legătură cu asta?

— Doar că totul a fost atât de… nu! Nu, nu mai am nimic de spus. Nici ţie, nici altcuiva.

— Va trebui să-ţi mai pun nişte întrebări legate de moartea lui Kluge.

— Crea că o să răspund la ele în prezenţa avocatului.

Cristoase! Acum trebuia să-mi iau un avocat. Nu ştiam de unde să încep.

Osborne încuviinţă iarăşi din cap. Se ridică, îndreptându-se către uşă.

— Eram gata să clasez cazul ca sinucidere, vorbi el. Singurul lucru care mă deranja era absenţa unei scrisori. Acum, avem o scrisoare.

Făcu un gest în direcţia locuinţei lui Kluge şi păru înfuriat.

— Tipul nu numai că lasă o scrisoare; programează tot rahatul ăla pe calculator, complet, cu efecte speciale din Pac-Man.

Bun, ştiu că oamenii fac multe chestii trăsnite. Multe le-am şi văzut, însă când am auzit calculatorul cântând un imn, ceva mi-a spus

că a fost o crimă. Îţi, spun deschis domnule Apfel, nu cred că l-ai ucis dumneata. În imprimata aia trebuie să existe cel puţin douăzeci de motive de crimă. Poate că-i şantaja pe vecini. Poate că aşa şi-a cumpărat toată aparatura de acolo. Şi, de obicei, indivizii care deţin atâtea narcotice sfârşesc de moarte violentă. O să fie multe de răscolit în cazul ăsta, dar o să aflu cine l-a omorât.

Mai mormăi ceva, sfătuindu-mă să nu părăsesc oraşul, şi că avea să mă mai viziteze, şi a plecat.

— Vic… începu Hal.

L-am privit.

— Cu imprimata aia, continuă el, ţi-aş fi recunoscător… dacă… mă rog, ei au spus că va rămâne o chestiune confidenţială… înţelegi ce vreau să spun…

Avea ochii unui baset. Era pentru prima dată că remarcam lucrul acesta.

— Hal, poţi să te duci acasă; din partea mea n-o să ai neplăceri.

A încuviinţat din cap şi a pornit spre uşă.

— Nu cred că o să răsufle ceva, a încheiat el.

* * *

Bineînţeles, nu s-a întâmplat aşa.

Probabil că ar fi răsuflat chiar şi fără scrisorile care au început să sosească la câteva zile după moartea lui Kluge, toate expediate din Trenton, New Jersey, şi toate tipărite de un calculator pe care nimeni n-a reuşit să-l depisteze vreodată. Scrisorile detaliau cazurile menţionate de Kluge în testamentul său.

* * *

La momentul respectiv, eu n-am ştiut nimic. După plecarea lui Hal, mi-am petrecut restul zilei în pat, sub pătura electrică, nu-mi puteam încălzi picioarele. Mă sculam numai ca să mă cufund în cadă, sau să-mi fac un sandviş.

Reporterii mi-au bătut la uşă, dar n-am răspuns. În cea de-a doua zi am sunat un avocat – Martin Abrams, primul din cartea de telefon – şi i-am povestit totul. El mi-a spus că probabil aveam să fiu chemat la secţia de poliţie, pentru anchetă. I-am răspuns că n-aveam să mă duc, am înghiţit două Dilantin şi m-am băgat în pat.

În două rânduri, am auzit prin vecini sirene de poliţie. O dată, am auzit pe stradă o ceartă violentă. Am rezistat însă tentaţiei de a

privi afară. Recunosc: eram puţin curios, dar ştiţi ce a păţit motanul cel curios…

Am tot aşteptat întoarcerea lui Osborne, însă detectivul n-a mai apărut. A trecu o săptămână. În acest răstimp s-au petrecut numai două lucruri interesante.

Primul dintre ele a început printr-un ciocănit la uşa mea. Trecuseră două zile de la moartea lui Kluge. M-am uitat printre draperii şi am văzut un Ferrari argintiu parcat pe trotuar. Nu puteam zări persoana de pe verandă, aşa încât am întrebat cine era.

— Mă numesc Lisa Foo, mi-a răspuns un glas feminin. M-aţi rugat să trec pe aici.

— Sunt sigur că nu-mi amintesc de aşa ceva.

— Nu este aceasta casa lui Charles Kluge?

— Alături.

— Ah… Scuzaţi!

Am considerat că trebuia s-o previn de moartea lui Kluge şi am deschis uşa. Ea s-a întors şi mi-a zâmbit. La soare te puteai uita…

Cum să începi prin a o descrie pe Lisa Foo? Vă mai amintiţi vremurile când ziarele erau ticsite de caricaturile lui Hirohito şi Tojo, când *Times* a folosit fără să se jeneze cuvântul „Jap”? Omuleţul cu capul mare cât o minge de fotbal, cu urechile clăpăuge, ochelari cu lentile groase, doi dinţi laţi de iepure şi mustăcioară îngustă…

Cu excepţia mustăcioarei, Lisa Foo era leită caricatura lui Tojo. Avea ochelarii, urechile şi dinţii aproape la fel. Dinţii purtau însă aparat de îndreptat, semănând cu nişte clape de pian strânse cu sârmă ghimpată. Avea cam un metru şaptezeci şi trei şi nu putea să fi cântărit mai mult de cincizeci şi cinci de kilograme. Aş fi zis cincizeci, însă am mai adăugat câte două kilograme şi jumătate pentru fiecare sân, atât de neaşteptat de mari pe trupul ei slăbănog încât din mesajul de pe tricoul ei nu am putut citi decât „POCK E VI”. Abia după ce s-a întors într-o parte, am zărit S-ul de la început şi U-ul de la sfârşit.

Mi-a întins o mână subţire.

— Se pare că vom fi vecini un timp, a rostit. Cel puţin, până curăţim vizuina dragonului de alături.

Dacă avea vreo urmă de accent, era din San Fernando Valley.

— Mă bucur.

— Îl cunoşteai? Pe Kluge, vreau să zic… Aşa-şi zicea, nu?

— Nu crezi că era adevăratul său nume?

— Mă îndoiesc. În germană, „Kluge" înseamnă „inteligent". Iar în argoul programatorilor, „șmecher". Și să știi că era un gagiu șmecheros. Niște chestii babane pe partea de wet… S-a ciocănit în tâmplă cu un gest semnificativ: Viruși, fantome și demoni care ies la iveală de fiecare dată când tipii au încercat să intre în sistem. Putregai soft, găletușe de biți vărsate pe dușumea.

A continuat o vreme în același stil. Pentru mine, putea la fel de bine să vorbească și în swahili.

— Ziceai că în calculatoarele lui existau demoni?

— Exact.

— Poate că au nevoie de un exorcist.

Lisa Foo și-a îndreptat degetul cel mare spre piept și mi-a arătat încă un hectar de dinți.

— Ăla-s eu. Auzi, trebuie să plec. Poți trece să mă vizitezi oricând dorești.

* * *

Cel de-al doilea eveniment interesant al săptămânii s-a petrecut a doua zi. Mi-a sosit contul de la bancă. Erau listate trei depuneri. Prima era cecul lunar de la Veteranii de război, 487 de dolari. A doua era de 392, 54 dolari, dobânda pe banii lăsați de părinții mei cu cincisprezece ani în urmă.

A treia depunere fusese înregistrată pe data de douăzeci august, ziua morții lui Charles Kluge. Era de 700.083, 04 dolari.

* * *

Peste câteva zile, m-a vizitat Hal Lanier.

— Măi băiete, ce mai săptămână, a început el.

După aceea, s-a trântit pe canapea și mi-a povestit totul.

Pe stradă murise încă cineva. Scrisorile stârniseră o sumedenie de necazuri, mai ales datorită polițiștilor care mergeau din casă în casă, interogând pe toată lumea. Unii dintre cei interogați recunoscuseră totul, văzând că și poliția era băgată pe fir. „Femeia care se culca cu vânzătorii ambulanți pe când soțul ei era la muncă, își recunoscuse infidelitățile și bărbatul o împușcase. Fusese trimis în închisoarea locală. Acesta fusese incidentul cel mai grav, dar se mai petrecuseră și altele, începând de la încăierări și lovituri cu pumnii și până la ferestre sparte cu pietre. Hal mai spunea că fiscul avea de gând

să deschidă un birou local, datorită numeroaselor persoane cercetate.

M-am gândit la cei şapte sute de mii optzeci şi trei de dolari.

Şi patru cenţi.

N-am spus nimic, dar îmi îngheţaseră picioarele.

— Bănuiesc că vrei să afli ce s-a întâmplat cu mine şi cu Betty, a spus Hal în cele din urmă.

Nu voiam. Nu voiam să aflu *absolut* nimic, dar am încercat să-mi compun o expresie de simpatie.

— S-a terminat, a oftat el mulţumit. Vreau să zic, între mine şi Tony. I-am spus totul lui Betty. Câteva zile a fost, într-adevăr, greu de tot, însă consider că acum suntem mult mai uniţi.

A rămas tăcut pentru o clipă, scăldându-se în convingerea propriilor lui cuvinte. Reuşisem să rămân neclintit în situaţii mult mai penibile, de aceea bănuiesc că m-am descurcat şi de data aceasta.

Dorea să-mi povestească tot ceea ce se aflase despre Kluge şi voia să mă invite la prânz, dar l-am refuzat, explicându-i că rănile din război mă supărau al dracului. Îl condusesem până la uşă, când a ciocănit Osborne. Nu puteam decât să-l las să intre. Hal a rămas şi el.

I-am oferit cafea lui Osborne şi a acceptat-o recunoscător. Părea schimbat. La început, nu mi-am dat seama care era cauza. Aceeaşi expresie obosită… ba nu, nu era. În cea mai mare parte, privirea obosită fusese fie o mască, fie cinismul de poliţist hârşit. Astăzi, însă, era reală. Oboseala îi trecuse de pe chip pe umeri, în mâini, în modul în care umbla şi în felul în care se aşezase pe scaun. În jurul lui se întrezărea aura amară a înfrângerii.

— Mai sunt suspect? l-am întrebat.

— Vrei să-ţi chemi avocatul? Eu zic că nu-i nevoie. Te-am verificat îndeajuns. Testamentul ăla n-o să reziste din punct de vedere legal, aşa încât motivul tău nu-i prea întemeiat. Din câte îmi dau eu seama, orice traficant de cocaină din marină avea mai multe motive decât tine să-l lichideze pe Kluge. A oftat: Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări. Nu este obligatoriu să-mi răspunzi.

— Dă-i drumul.

— Îţi aminteşti de vreun musafir mai ciudat de-al lui Kluge? Eu ştiu… vizitatori nocturni?

— Singurele vizite pe care mi le reamintesc sunt coletele. De la poştă. Expresul federal, companii de transport… chestii de astea.

Bănuiesc că narcoticele puteau sosi în oricare din colete.

— Aşa ne-am gândit şi noi. Totuşi, nu cred că el le desfăcea. Era pesemne un intermediar. Primea şi transmitea mai departe.

Căzu pe gânduri şi sorbi din cafea.

— Aţi făcut vreun progres? l-am întrebat.

— Vrei să ştii adevărul? Cazul se duce pe apa sâmbetei.

Avem prea multe motive, dar niciunul dintre ele nu este îndeajuns de puternic. Din câte ne dăm seama, nimeni din cartier n-avea habar că Kluge deţinea toate informaţiile alea. Am verificat contul bancar, însă n-am găsit vreo urmă de şantaj. Deci, vecinii sunt scoşi din cauză. Cu toate că, dacă ar mai fi fost în viaţă, majoritatea celor de aici ar vrea să-l ucidă *acum*.

— Să ştii că ai dreptate, interveni Hal.

Osborne se pocni cu palma peste coapsă.

— Dacă blestematul ar fi în viaţă, şi eu l-aş ucide, a urmat el. Însă încep să cred că *n-a existat* niciodată.

— Nu înţeleg.

— Dacă nu i-aş fi văzut cadavrul… Se îndreptă de spate. El spunea că n-a existat. Ei bine, practic, aşa este. Compania de distribuire a energiei electrice n-a auzit niciodată de el. Este branşat la circuitul lor şi în fiecare lună i se citea contorul, însă nu i-au trimis nota de plată nici măcar pentru un kilowatt. La fel cu telefonul. Are în casă o centrală întreagă, *executată* de compania telefonică, livrată şi instalată tot de ei, însă n-au nicio urmă a lui. Am vorbit cu tipul *care* a montat totul. Şi-a băgat datele din dosare pe calculator şi din Kluge n-a mai rămas nicio dovadă. Se pare că Kluge n-a avut niciun cont bancar în California şi nici nu văd la ce i-ar fi trebuit vreunul. Am găsit peste o sută de companii care i-au vândut diferite chestii, i le-au expediat şi, fie că au bifat că s-a plătit, fie că au uitat că i-au vândut ceva vreodată. Unele dintre ele au în registre numere de cecuri şi de conturi aparţinând unor companii şi chiar *bănci* care nu există.

Se lăsă pe spate tremurând de enervare.

— Singurul tip pe care l-am descoperit că ştie ceva de Kluge este băcanul care-i expedia, lunar, alimentele comandate. Are o băcănie micuţă pe Sepúlveda. Acolo n-au calculator, umblă numai cu hârtii. Kluge plătea cu cecuri. Wells Fargo i le-a acceptat şi cecurile s-au plătit întotdeauna. Însă Wells Fargo n-a auzit niciodată de el.

Am căzut pe gânduri. Detectivul, părea că se aştepta să reacţionez în vreun fel, aşa că am întrebat:

— Toate chestiile astea le-a făcut prin calculator?

— Exact. Acum figura cu cecurile băcăniei o pricep în cea mai mare parte. Dar în majoritatea cazurilor, Kluge se ducea direct la programarea de bază a calculatoarelor şi ştergea orice informaţie despre el. Compania de energie electrică n-a primit niciun ban de la el, prin cec sau altă modalitate, deoarece, din punctul lor de vedere, ei nu vindeau nimic.

Nicio agenţie guvernamentală n-a auzit vreodată de el. Le-am verificat pe toate, de la poştă şi până la CIA.

— Kluge era probabil un hume fals, nu? am întrebat eu.

— Mda. Dar FBI-ul are amprentele. În cele din urmă, o să aflăm cine a fost. Însă nu ne va lămuri dacă a fost sau nu asasinat.

A recunoscut că existau presiuni din partea superiorilor care îi cereau să eticheteze cazul drept sinucidere şi să-l claseze în ciuda delictelor de fraudă. Osborne nu credea că avea să se întâmple aşa. Evident, părţile vătămate aveau să mai facă scandal o vreme, încercând să afle toate delictele lui Kluge.

— Singura şansă e japoneza, a încheiat el.

— Ce să zic, a pufnit Hal, mare şansă!

A mai mormăit ceva despre lăudăroşi.

— Fata aceea? Mai este acolo? Cine e?

— Este un super-creier de la Cal Tech. I-am sunat, le-am spus că avem necazuri şi ne-au trimis-o pe ea.

Din expresia chipului lui Osborne era limpede ce gândea despre ajutorul pe care-l putea oferi fata.

În cele din urmă, am reuşit să scap de amândoi. Când i-am condus pe verandă, m-am uitat spre locuinţa lui Kluge. Bineînţeles, Ferrari-ul argintiu al Lisei Foo se găsea în faţa porţii.

* * *

N-aveam nicio treabă pe acolo. Ştiam asta mai bine decât oricine.

De aceea, m-am apucat să-mi pregătesc cina. Am făcut o caserolă cu peşte – care nu-i chiar atât de simplă pe cât sună, aşa cum o fac eu – am pus-o la cuptor şi am ieşit în grădină să culeg câte ceva pentru o salată. Tăiam roşiile şi mă gândeam să pun la rece o sticlă cu

vin, când mi-am dat seama că aveam destulă mâncare pentru două persoane.

Deoarece nu fac niciodată ceva în pripă, m-am aşezat şi m-am gândit o vreme. Ceea ce m-a hotărât în cele din urmă au fost picioarele. Pentru prima dată după o săptămână, erau calde. M-am îndreptat spre locuinţa lui Kluge.

Uşa din faţă era deschisă. Nu avea plasă de ţânţari. Ciudat cât de tulburătoare putea arăta intrarea larg deschisă şi nepăzită. Am urcat pe verandă şi mi-am strecurat capul pe uşă, dar nu puteam zări decât holul.

— Domnişoara Foo? am strigat.

Nu mi-a răspuns nimeni.

La ultima vizită acolo, găsisem un mort. Am intrat grăbit.

Lisa Foo stătea pe un scaun de pianist înaintea unui calculator. Îi vedeam profilul, spatele foarte drept, picioarele cafenii, încrucişate în poziţie lotus, degetele răsfirate pe tastatură, în vreme ce cuvintele apăreau rapid pe ecranul din faţa ei. Ridică privirea şi-mi zâmbi.

— Cineva mi-a spus că te numeşti Victor Apfel, rosti ea.

— Da. Ăăă, uşa era deschisă.

— E cald, făcu ea apucându-şi tricoul de guler şi mişcându-l puţin în sus şi în jos, aşa cum faci atunci când eşti transpirat. Cu ce te pot ajuta?

— De fapt, cu nimic.

Am pătruns în semiîntuneric şi m-am poticnit de ceva. Era o cutie din carton, din cele mari şi turtite în care se livrează pizza.

— Tocmai pregăteam cina şi se pare că este îndeajuns pentru doi, aşa că mă întrebam dacă… M-am oprit, observând altceva. Crezusem că fata purta şort. De fapt, nu avea pe ea decât tricoul şi o pereche de chiloţi roz. Nu părea însă deloc stânjenită… dacă accepţi o invitaţie la cină?

Mi-a zâmbit şi mai larg.

— Cu plăcere, mi-a răspuns. Şi-a descolăcit picioarele cu uşurinţă, s-a ridicat, apoi a trecut pe lângă mine lăsând în urmă un iz de transpiraţie şi săpun dulceag. Vin într-un minut.

Am privit în jurul încăperii, dar de fapt mă gândeam tot la fată. Pe lângă pizza îi mai plăcea pepsi; pe jos erau zeci de cutii goale. Avea o cicatrice adâncă pe un genunchi şi coapsă. Scrumierele erau goale…

iar muşchii prelungi ai feselor ei tresăreau puternic în timp ce mergea. Poate că Kluge fumase, dar Lisa nu, iar pe ceafă avea un puf fin, de abia vizibil în lumina verde de la calculator. Am auzit apa curgând la baie, m-am uitat la un blocnotes galben, ale cărui pagini erau acoperite de semne pe care nu le mai zărisem de zeci de ani, am simţit mirosul de săpun şi mi-am amintit pielea cafenie şi pasul legănat.

Fata a apărut, purtând blugi retezaţi de la genunchi, sandale şi un alt tricou. Cel dinainte făcea reclamă pentru SISTEMELE BIROTICE BURROUGHS. Pe acesta erau Mickey Mouse şi căsuţa Albei-ca-Zăpada, şi mirosea a bumbac proaspăt călcat. Urechile lui Mickey erau lăsate pe spate, acoperindu-i sânii ei extraordinari.

Am urmat-o, ieşind pe uşă. De pe spatele tricoului, Pinocchio tremura în ape rozalii.

* * *

— Îmi place bucătăria ta, a spus ea.

Abia atunci când auzi aşa ceva, te uiţi cu atenţie la încăperea binecunoscută.

Bucătăria era o capsulă a timpului. Era desprinsă în întregime dintr-un număr al revistei *„Life”* de la începutul anilor cincizeci. Exista un frigider masiv, dintr-o serie când cuvântul respectiv fusese un termen generic, ca şerveţel, sau coca-cola. Tăbliile era din gresie galbenă, pe care în ziua de azi o găseşti numai în băi. Nu exista nicio bucăţică de furnir, nicăieri. În locul unei maşini de spălat vase, aveam un suport din sârmă pentru farfurii şi o chiuvetă dublă. Nu exista deschizător electric de conserve, Cuisinart, compactor de gunoaie sau cuptor cu microunde. Cel mai recent obiect din bucătărie era un mixer vechi de cincisprezece ani.

Sunt un meseriaş priceput. Îmi place să repar fel de fel de lucruri.

— Pâinea este grozavă, a zis fata.

O copsesem singur. M-am uitat la Lisa care ştergea farfuria cu o coajă de pâine, şi ea m-a întrebat dacă mai poate lua o porţie.

Ştiu că ştersul farfuriei cu pâine nu face parte din manierele elegante. Nu mi-a păsat; aşa fac şi eu. Iar în celelalte privinţe, manierele ei erau impecabile. A înfulecat trei porţii din caserolă, iar când a terminat, farfuria nu mai trebuia spălată. Simţeam la ea o poftă de mâncare uluitoare, de abia stăpânită.

S-a lăsat pe spate în scaun şi i-am umplut paharul cu vin alb.

— Eşti sigură că nu mai vrei nişte mazăre?

— O să plesnesc. S-a bătut mulţumită pe stomac. Mulţumesc, domnule Apfel. N-am mai avut mâncare gătită de nu mai ştiu când.

— Poţi să-mi spui Victor.

— Mă omor după mâncarea americană.

— Nu ştiam că există aşa ceva. Adică… nu-i ca bucătăria chineză sau… tu eşti americană, nu? Ea a surâs. Adică…

— Înţeleg, Victor. Sunt cetăţean american, dar nu m-am născut aici. Vrei să mă scuzi pentru o clipă? Ştiu că nu-i politicos să te ridici imediat de la masă, însă cu aparatul ăsta de pe dinţi, trebuie să mă clătesc *imediat* după ce mănânc ceva.

O puteam auzi în vreme ce strângeam masa. Am dat drumul la apă în chiuvetă şi m-am apucat de farfurii. Când a revenit, Lisa a luat o cârpă şi a început să şteargă vasele din suport, în ciuda protestelor mele.

— Locuieşti singur aici? m-a întrebat.

— Da. De la moartea părinţilor mei.

— Ai fost însurat? Dacă te deranjează întrebarea, nu-mi răspunde.

— Nu mă deranjează. Nu, n-am fost însurat.

— Nu te descurci rău fără femeie în casă.

— Am avut timp să învăţ. Pot să te întreb ceva?

— Dă-i drumul.

— De unde eşti? Taiwan?

— Am talent la limbi străine. Acasă, vorbeam americană stricată, dar când am ajuns aici m-am perfecţionat. Mai vorbesc franceza de baltă, vreo patru-cinci dialecte chinezeşti aproximative, argoul vietnamez şi suficientă thailandeză ca să strig: „Vreau văd consul american, iute, iute!”

Am izbucnit în râs. Când vorbise în dialect, glasul i se îngroşase.

— Trăiesc de opt ani în America. Bănuieşti de unde am venit?

— Vietnam? m-am hazardat.

— Trotoarili din Saigon, sigur că da. Sau Căcăstoarea lui Ho Şi Min, cum au poreclit-o capetele dungate, putrezi-le-ar sulele şi băga-le-aş mentă-n… Iartă-mi franceza.

Şi-a plecat capul stânjenită. Ceea ce începuse ca o glumă se

transformase brusc în furie. Am simţit o rană cel puţin tot atât de profundă ca a mea şi amândoi ne-am retras dinaintea ei.

— Crezusem că eşti japoneză, i-am spus.

— Da, este că-s leită? Într-o zi, am să-ţi povestesc despre asta. Victor, dincolo de uşa aia nu-i o spălătorie? Cu o maşină automată de spălat rufe?

— Exact.

— Te deranjez dacă aduc şi eu ceva la spălat?

* * *

Nu m-a deranjat deloc. Avea şapte perechi de blugi decoloraţi câteva perechi tăiate de la genunchi, şi, vreo douăzeci de tricouri. Ar fi putut la fel de bine să fie hainele unui băiat, dacă n-ar fi fost şi lenjerie intimă, dantelată.

Am trecut în curtea din spatele casei pentru a prinde ultimele raze de soare, apoi ea a vrut să-mi vadă grădina. Sunt destul de mândru de grădina mea. Când mă simt bine, lucrez afară câte patru-cinci ore pe zi, tot anul, de obicei dimineaţa. Poţi face aşa ceva în sudul Californiei. Am şi o seră micuţă pe care am construit-o singur.

Lisei i-a plăcut, deşi grădina nu era tocmai îngrijită. Cea mai mare parte a săptămânii o petrecusem în pat, sau în cadă. Drept urmare, buruienile începuseră să răsară ici şi colo.

— Când eram mică, aveam şi noi o grădină, mi-a spus ea. Şi am petrecut doi ani, pe o plantaţie de orez.

— Era pesemne mult mai diferită decât asta.

— Cum naiba să nu fie! *Ani de zile* n-am mai pus gura pe orez.

A descoperit un cuib de afide şi ne-am aşezat pe vine ca să le prindem. Lisa stătea ghemuită în poziţia tipică ţăranilor asiatici, pe care mi-o aminteam atât de bine dar n-o putusem niciodată imita. Degetele îi erau lungi şi subţiri şi, destul de repede, vârfurile degetelor i s-au înverzit de la gândacii striviţi.

Am pălăvrăgit despre fel de fel de chestii. Nu mai ţin minte cum a venit vorba, dar i-am spus că luptasem în Coreea. Am aflat că ea avea douăzeci şi cinci de ani. Una peste alta, eram născuţi în aceeaşi zi, astfel încât, cu câteva luni în urmă, avusesem exact de două ori mai mulţi ani decât ea.

Singura dată când s-a adus vorba de Kluge a fost atunci când ea a pomenit cât de mult i-ar fi plăcut să gătească. Nu reuşise acest lucru

în locuinţa lui Kluge.

— Are un congelator ticsit cu preparate îngheţate, mi-a explicat. Avea o farfurie, o furculiţă, o lingură şi un pahar. Cumpărase cel mai bun cuptor cu microunde de pe piaţă. Iar în rest, nu avea absolut nimic în bucătărie. Clătină din cap şi omorî o afidă. Era un gagiu tare ciudat.

Maşina de spălat a terminat lucrul târziu, când aproape se întunecase. Lisa a pus rufele în coşul meu împletit şi l-am scos împreună afară, să le întindem pe frânghie. Avea să fie un adevărat joc. Scuturam un tricou şi studiam desenul, sau mesajul de pe el. Uneori îl pricepeam, alteori nu. Imagini ale unor formaţii rock, o hartă a Los Angelesului, personaje din Star Trek… câte un pic din fiecare.

— Ce este Societatea L_5? am întrebat-o.

— Tipii care vor să construiască fermele alea spaţiale. I-am întrebat dacă au să cultive şi orez, şi mi-au răspuns că nu era cea mai bună cultură în absenţa forţei gravitaţionale, de aceea am cumpărat tricoul.

— Câte ai?

— Oho, patru sau cinci sute. De obicei, le port de două-trei ori şi le las.

Am ridicat alt tricou şi a căzut un sutien. Nu era genul de sutien pe care-l purtau fetele pe vremea adolescenţei mele. Era extrem de subţire, deşi părea funcţional în acelaşi timp.

— Îţi place, Yank? îşi îngroşase iarăşi glasul. Nu vrei s-o cunoşti şi pe sor-mea?

M-am uitat repede la ea şi şi-a schimbat expresia.

— Iartă-mă, Victor, mi-a spus. Nu trebuie să roşeşti.

Mi-a luat sutienul din mână şi l-a prins pe frânghie.

Nu era ceea ce crezuse ea. Este adevărat, fusesem stânjenit dar şi încântat într-un mod straniu. Trecuse multă vreme de când cineva îmi spusese altfel decât Victor, sau domnul Apfel.

* * *

În ziua următoare, am primit prin poştă o scrisoare de la o firmă de avocatură din Chicago. Se referea la cei şapte sute de mii de dolari. Banii proveneau de la o bancă din Delaware, unde, în 1933, fusese depus un cont pe termen de cincizeci de ani. Depunătorii fuseseră părinţii mei. Dobânzile şi investiţiile pe termene lungi dăduseră roade, obţinând suma aceea impresionantă. Totalul fusese calculat *după*

aplicarea impozitelor.

Era complet ridicol. Părinţii mei nu avuseseră niciodată banii cu care să se ajungă la un asemenea cont. Nu-i doream. I-aş fi restituit, dacă aş fi ştiut de la cine îi furase Kluge.

M-am hotărât că, la anul, dacă n-aveam să fiu la închisoare, aveam să donez toţi banii unei societăţi de binefacere. Poate „Salvaţi balenele", sau „Societatea L_5".

* * *

Mi-am petrecut dimineaţa în grădină. Mai târziu, am plecat să fac piaţa şi am cumpărat nişte carne de vacă şi de porc. Mă simţeam minunat pe când mă întorceam acasă cu coşul meu pliant de sârmă. Când am trecut pe lângă Ferrari-ul argintiu, am zâmbit.

Lisa nu venise să-şi ia rufele. I le-am strâns de pe frânghie, le-am împăturit, apoi am bătut la uşa lui Kluge.

— Eu sunt. Victor.

— Intră, Yank.

Se afla în acelaşi loc unde o găsisem şi prima dată, însă acum era decent îmbrăcată. Mi-a zâmbit, apoi s-a pocnit peste frunte când a zărit coşul cu rufe. S-a repezit să mi-l ia din mâna.

— Iartă-mă, Victor. Am vrut să…

— Nicio problemă, am răspuns. Nu-ţi face griji. În plus, mi-a oferit şansa de a te invita din nou la cină.

Expresia chipului i s-a schimbat, dar numai pentru o clipă. Poate că nu-i plăcea mâncarea „americană" pe cât se lăuda. Sau poate că bucătarul era de vină.

— Da, Victor, cu plăcere. Lasă-mă pe mine să pregătesc totul. Şi de ce nu tragi perdelele? Parcă suntem într-un cavou…

A părăsit repede încăperea. M-am uitat la ecranul pe care lucrase. Era gol, exceptând un cuvânt: sex-ţi. Am presupus că era vorba de un jargon.

Am desfăcut perdelele exact când maşina lui Osborne parca în curbă. Lisa reveni, purtând un tricou nou. Pe acesta scria O SCHIMBARE DE HOBBIT şi purta imaginea unei creaturi micuţe, cu blană pe tălpi. Lisa a privit pe fereastră şi l-a zărit pe Osborne venind pe alee.

— Ia uite, Watson, făcu ea. Este Lestrade de la Scotland Yard. Invită-l înăuntru.

Nu era o chestie prea drăguţă din partea ei. Intrând, Osborne m-a privit suspicios. Am izbucnit în râs. Lisa stătea în scaunul de pianist, cu o figură impenetrabilă. S-a relaxat, nepăsătoare, cu un braţ lângă claviatură.

— Ei bine, Apfel, începu Osborne. În sfârşit, am aflat cine era de fapt Kluge.

— Patrick William Gavin, rosti Lisa.

Trecu ceva timp până când reuşi să închidă gura.

Apoi o redeschise imediat.

— De unde dracu' ai aflat?

Fata mângâie încetişor tasţele.

— Păi, bineînţeles, am auzit când vestea ţi-a sosit azi dimineaţă în birou, în calculatorul vostru există un mic program-spion care-mi şopteşte la ureche de fiecare dată când numele lui Kluge este menţionat. Deşi, era prea târziu. Ştiam de cinci zile.

— Atunci, de… de ce nu mi-ai spus?

— Nu m-ai întrebat.

Se priviră fix câteva clipe. Nu ştiam ce anume condusese spre momentul acela, dar era destul de clar că nu se înghiţeau câtuşi de puţin unul pe celălalt. Deocamdată, Lisa se afla pe locul întâi şi se părea că asta o încânta. După aceea, ea privi ecranul, păru surprinsă şi apăsă rapid o tastă. Cuvântul de pe monitor dispăru. Se uită la mine, inexpresivă, apoi reveni la Osborne.

— Dacă-ţi mai aminteşti, m-ai solicitat deoarece toţi tipii voştri călcau în strâchini. Când am ajuns aici, sistemul acesta era deranjat mental, practic catatonic. Era la pământ în proporţie de nouăzeci la sută, iar ai voştri nu-l mai puteau scula. Zâmbi când spuse asta.

De aceea, ai ajuns la concluzia că nu puteam face mai multe prostii decât ei. Mi-ai cerut să încerc să sparg codurile lui Kluge fără să paradesc sistemul. Bun, am făcut-o. Nu trebuia decât să vii, să bagi interfaţă, şi-ţi turnam în poală N tone de imprimate.

Osborne asculta atent. Poate era deja conştient că făcuse o greşeală.

— Ce-ai găsit? Pot să văd?

Ea a încuviinţat şi a apăsat câteva taste. Ecranul ei şi un altul de lângă Osborne au început să se acopere de cuvinte. M-am ridicat şi am citit pe terminalul Lisei.

Era o scurtă biografie a lui Kluge/Gavin. Aveam cam aceeaşi vârstă dar, în timp ce pe mine mă împuşcau într-o ţară străină, el îşi croia drum printr-o industrie a calculatoarelor aflată în faza copilăriei. Fusese acolo din capul locului, lucrând la realizarea multora dintre centrele de cercetare de vârf. M-a surprins că identificarea lui durase mai mult de o săptămână.

— Am compilat toate astea în glumă, vorbi Lisa în timp ce noi citeam: Primul lucru pe care trebuie să-l ştiţi despre Gavin este că el nu există nicăieri, în niciun sistem de informaţii computerizat. De aceea, am sunat fel şi fel de oameni, din toată ţara – apropo, tipul are un sistem telefonic interesant, generează câte un număr nou după fiecare apel, şi nu-l poţi suna iarăşi sau pune sub observaţie – şi m-am interesat cine erau tipii de vârf prin anii cincizeci-şaizeci. Am obţinut o grămadă de nume. După aceea, nu mi-a mai rămas decât să verific cine nu mai apărea prin fişe şi dosare. Individul s-a dat mort în 1967. Am dat peste menţiunea respectivă în arhiva unui ziar. Toţi cei cu care am vorbit, şi care-l cunoscuseră, ştiau de moartea lui. În Florida există un certificat de naştere. Asta a fost ultima lui dovadă a existenţei sale. A fost singurul tip, bine cunoscut de cei din domeniul lui de activitate, care n-a lăsat înapoia lui urme concludente. Chestia asta mi s-a părut decisivă.

Osborne termină de citit şi o privi.

— Perfect, domnişoară Foo. Ce altceva ai mai găsit?

— I-am descifrat câteva coduri. Am avut şi niţel noroc; am dat peste un program-spărgător, conceput de el să atace programele altora, şi am reuşit să-l folosesc chiar împotriva lui. Am descifrat o listă de parole, adnotate în privinţa provenienţei lor, şi am mai învăţat şi câteva trucuri. Însă toate astea nu reprezintă decât vârful aisbergului.

Arătă cu mâna spre creierii metalici, tăcuţi, din încăpere.

— Cu toate astea, nimeni nu m-a putut lămuri ce înseamnă *acestea*. Aici se găseşte cea mai perfecţionată armă electronică concepută vreodată. E blindată ca o navă de luptă. Aşa şi trebuie să fie; există aici o grămadă de programe rafinate care înhaţă intruşii, agăţându-se de ei ca nişte terrieri. Dacă ar fi ajuns până acolo, Kluge i-ar fi putut respinge. Dar, de obicei, tipii nici nu ştiau că fuseseră depistaţi. Kluge apărea ca o rachetă de croazieră: jos, rapid şi o traiectorie neregulată. În plus, atacul lui era dirijat printr-o duzină de

scurtături.

A beneficiat de mai multe avantaje, în ziua de astăzi, sistemele importante au protecţii solide. Cei care lucrează cu ele folosesc parole şi coduri sofisticate. Dar Kluge contribuise la *inventarea* celor mai multe dintre ele. Îţi trebuie o încuietoare a naibii de bună ca să încurci un lăcătuş. El participase la *instalarea* multor sisteme majore. Lăsase în urmă informatori, pitiţi în programe. Atunci când programele erau modificate, calculatorul *însuşi* trimitea informaţia respectivă unui sistem sigur, pe care Kluge îi putea goli mai târziu. Este ca şi cum ai cumpăra cel mai mare, mai rău şi mai bine antrenat câine de pază. Iar apoi, noaptea, vine tipul care l-a antrenat pe câine, îl mângâie pe cap şi te lasă în fundul gol.

Continuă în aceeaşi notă. Mă tem că atunci când Lisa începea să vorbească despre calculatoare, nouăzeci la sută din creierul meu trecea pe poziţia închis.

— Aş vrea să ştiu ceva, Osborne, zise Lisa.

— Ce anume?

— Care este rolul meu aici? Trebuie să rezolv cazul ăsta pentru tine, sau trebuie să readuc sistemul în starea în care poate fi utilizat de un cunoscător?

Osborne căzu pe gânduri.

— Ceea ce mă îngrijorează, continuă ea, este că-mi bag nasul printr-o grămadă de bănci de date interzise. Mi-e frică să nu-mi bată cineva la uşă şi să-mi pună cătuşe. Şi *tu* ar trebui să-ţi faci griji. Există agenţii cărora nu le-ar conveni ca un poliţist din serviciul criminalistic să le răscolească afacerile.

Osborne se încruntă. Poate că asta şi dorise fata.

— Şi ce ar trebui să fac? mârâi el. Să te rog să rămâi?

— Nu. Vreau doar autorizaţia ta. Nu trebuie nici măcar să fie scrisă. Doar să spui că eşti în spatele meu.

— Fii atentă. Din punctul meu de vedere, al districtului LA şi al statului California, casa aceasta nu există. Aici nu este niciun teren. Nu apare pe hârtiile primăriei. Locul e o ţară-a-nimănui legală. Dacă cineva te poate autoriza să foloseşti ceea ce se află aici, acela sunt numai eu, pentru că sunt convins că aici s-a comis o crimă. De aceea, dă-i drumul mai departe.

— Nu pare prea oficial, reflectă ea.

— Altceva tot n-o să capeţi. Ai mai găsit şi alte lucruri?

Lisa se întoarse către calculator şi bătu o vreme pe taste. În curând, se porni o imprimantă şi fata se lăsă pe spate. Am privit ecranul ei. Scria: ţuci posterior-ţi. Mi-am amintit că „a ţuca" însemna „a săruta". Mda, tipii aveau jargonul lor aparte. Lisa m-a văzut şi a zâmbit.

— Nu tu, rosti ea încetişor. El.

N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

Osborne îşi luă imprimata şi se pregăti de plecare. Însă în prag se întoarse pentru a da ultimele dispoziţii.

— Dacă descoperi vreo dovadă că nu s-a sinucis, anunţă-mă.

— Bine. Nu s-a sinucis.

Pentru o clipă, Osborne nu înţelese.

— Vreau dovezi.

— Păi… le am, dar pesemne nu le poţi folosi. Nu el a scris mesajul acela ridicol de sinucidere.

— De unde ştii?

— Am ştiut-o din prima zi când am ajuns aici. Am pus calculatorul să afişeze programul. După aceea, l-am comparat cu stilul lui Kluge. Nici vorbă să-l fi scris el. E strâns al naibii. Niciun rând liber. Kluge nu şi-a ales degeaba porecla. Ştii ce înseamnă?

— Inteligent, am răspuns eu.

— Literal. De fapt, este denumirea unui… dispozitiv, Rube Goldberg. Ceva extrem de complicat. Ceva care merge, dar, din cu totul alt motiv decât cel normat. Într-un program, noi „klugăm" greşelile. Este vaselina programatorilor.

— Şi? făcu Osborne.

— Programele lui Kluge erau nişte zăpăceli. Pline de clopoţei şi fluieraşi cu care nu-şi mai bătea capul să-i cureţe. Tipul era un geniu iar programele lui mergeau, deşi te-ntrebi cum naiba reuşeau. Rutine atât de tembele că ţi se zbârleşte pielea. Aiureli şi bube. Însă programele bune sunt atât de rare încât până şi rebusurile lui erau mai valabile decât programele super-verificate ale celor mai mulţi indivizi.

Bănuiam că nici Osborne nu pricepea mai mult decât mine.

— Deci te bazezi pe stilul lui de programare…

— Exact. Din păcate, cred că vor trece cel puţin zece ani până când aşa ceva va fi valabil în faţa tribunalului, ca amprentele sau grafologia. Însă dacă ai idee de programare, îţi dai seama imediat.

Altcineva a redactat scrisoarea aia de sinucidere – dar, să ştii că a fost cineva al dracu' de priceput. Programul respectiv lista ultima lui dorinţă şi testament ca o subrutină. Iar programul îi aparţine în mod clar *lui*. I se simte stilul peste tot. Şi-a petrecut ultimii cinci ani, spionându-i pe vecini, ca un fel de hobby. A intrat prin dosare militare, şcolare şi de muncă, prin impozite şi conturi de bancă. Iar de-a lungul a trei străzi, fiecare telefon era transformat într-un dispozitiv de ascultat.

A fost al naibii de curios.

— A menţionat pe undeva de ce a făcut-o? întrebă Osborne.

— Cred că nu era doar pe jumătate ţicnit… Poate că avea o înclinaţie spre sinucidere. Oricum, nu-şi făcea prea mult bine cu toate pilulele alea pe care le lua. Însă se pregătea de moarte, iar Victor a fost singurul căruia a considerat că merita să-i lase totul. Aş fi crezut că s-a sinucis, dacă n-ar fi existat scrisoarea. N-a scris-o el. Sunt gata să bag mâna în foc.

În cele din urmă, am scăpat de Osborne şi eu am mers acasă ca să pregătesc cina. Când am terminat, a apărut Lisa. Avea acelaşi apetit extraordinar.

Am pregătit limonadă şi am stat pe veranda mea micuţă, privind cum seara se strânge în jurul nostru.

* * *

M-am trezit în toiul nopţii, transpirat. M-am ridicat în capul oaselor, m-am gândit şi nu mi-au plăcut concluziile la care am ajuns. Mi-am pus halatul şi papucii şi m-am îndreptat spre locuinţa lui Kluge.

Uşa din faţă era iarăşi deschisă. Totuşi, am ciocănit.

Lisa a scos capul de după colţ.

— Victor? S-a întâmplat ceva?

— Nu sunt sigur. Pot intra?

M-a invitat printr-un gest şi am urmat-o în salon. Lângă consola ei se afla o cutie cu pepsi deschisă. Lisa avea ochii roşii.

— Ce-i? a căscat ea.

— Mai întâi, ar trebui să dormi.

A ridicat din umeri, apoi a încuviinţat din cap.

— Mda. Nu pot intra în faza corectă. Acum sunt pe diurn. Victor, sunt obişnuită să lucrez la asemenea ore, chiar timp îndelungat, şi nu cred că ai venit aici ca să-mi faci morală, nu?

— Nu. Ziceai că Kluge a fost ucis.

— N-a scris el mesajul de adio. Din cauza aceasta, pare să rămână doar ipoteza crimei.

— M-am întrebat de ce l-ar fi ucis cineva… Nu-şi părăsea niciodată locuinţa, deci trebuie să fi fost ceva legat de calculatoarele lui. Şi tu eşti… mă rog, nu ştiu *ce* anume faci, zău, dar se pare că răscoleşti aceleaşi chestii. Nu există pericolul ca indivizii respectivi să vină şi după tine?

— Indivizi? îşi înălţă ea sprâncenele.

M-am simţit neajutorat. Temerile mele nu erau îndeajuns de fondate ca să aibă sens.

— Nu ştiu… ai pomenit de agenţii…

— Ai văzut ce l-a impresionat pe Osborne chestia asta? Crezi că Kluge a dat peste o conspiraţie, sau că l-a ucis CIA pentru că a aflat prea multe despre cine ştie ce, sau…

— Nu ştiu, Lisa. Mă tem că şi s-ar putea întâmpla acelaşi lucru.

Surprinzător, mi-a zâmbit.

— Îţi mulţumesc, Victor. Nu voiam să recunosc faţă de Osborne, dar mi-am făcut şi eu griji.

— Şi, ce ai de gând să faci?

— Să stau aici şi să muncesc mai departe. Să ştii că m-am gândit cam ce aş putea face ca să mă apăr. Am ajuns la concluzia că ar fi zadarnic.

— Trebuie să existe ceva…

— Am un revolver, dacă la asta te gândeşti, dar, ia adu-ţi aminte… Kluge a murit în plină zi. Nimeni n-a fost văzut intrând sau ieşind din casă. M-am întrebat: cine poate intra într-o casă în plină zi, să-l împuşte pe Kluge, să programeze mesajul de sinucidere şi să plece, fără să lase nicio urmă?

— Cineva foarte bun.

— Al dracu' de bun. Atât de bun încât o amărăşteancă nu prea are şanse să-l oprească dacă el vrea să-i facă felul.

M-a şocat, atât prin cuvintele folosite cât şi prin aparenta nepăsare faţă de soarta ei. Totuşi, spusese că-şi făcuse griji.

— Atunci trebuie să te opreşti. Să pleci de aici.

— Nu mă las manevrată, îmi răspunse. Cuvintele aveau un ton de finalitate. M-am gândit la câteva lucruri pe care i le puteam spune

dar le-am respins pe toate.

— Ai putea cel puţin… să încui uşa din faţă, am încheiat jalnic.

Râse şi mă sărută pe obraz.

— Aşa o să fac, Yank. M-a mişcat grija ta. Pe cuvânt.

Am privit-o închizând uşa înapoia mea, am ascultat cum a încuiat-o, apoi m-am îndreptat spre casă, sub lumina lunii. La jumătatea drumului, m-am oprit. Îi puteam sugera să stea în camera mea cea liberă. M-aş fi putut oferi să rămân cu ea în locuinţa lui Kluge.

Nu, am hotărât. Probabil că ea ar fi bănuit altceva.

Abia după ce ajunsesem în pat, mi-am dat seama, cu puţin regret şi ceva mai mult dezgust faţă de propria mea persoană, că ar fi avut toate motivele să bănuiască altceva.

Iar eu aveam exact de două ori mai mulţi ani decât ea.

* * *

Mi-am petrecut dimineaţa în grădină, plănuind meniul serii. Îmi plăcuse întotdeauna să gătesc, dar cinatul cu Lisa devenise, rapid, momentul de vârf al zilei mele. Nu numai asta, însă îl consideram deja ca fiind ceva normal. De aceea, am recepţionat o lovitură dureroasă, pe la amiază, când, privind afară, am văzut că maşina ei dispăruse.

M-am grăbit spre casa lui Kluge. Uşa din faţă era deschisă. Am inspectat rapid casa. N-am găsit nimic până în dormitor, unde hainele ei erau împăturite grijuliu pe podea.

Tremurând, am ciocănit la uşa Lanierilor. Mi-a răspuns Betty, care mi-a intuit imediat agitaţia.

— Fata din casa lui Kluge, i-am spus. Mi-e frică să nu i se fi întâmplat ceva… Poate că ar fi mai bine să chemăm poliţia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Betty, uitându-se peste umărul meu. Te-a chemat ea? Văd că nu s-a întors încă…

— Să se întoarcă?

— Am văzut-o plecând acum vreo oră. Are o maşină grozavă.

Simţindu-mă ca un idiot, am încercat să bagatelizez totul, dar am surprins o anume căutătură în ochii lui Betty. Cred că i-ar fi plăcut să mă bată încurajator pe spate. M-a enervat.

Lisa îşi lăsase hainele, deci avea să revină.

Mi-am repetat lucrul acesta, apoi m-am dus să fac o baie, cât mai fierbinte.

* * *

Când am răspuns ciocăniturilor, deschizând uşa, Lisa stătea în prag, ţinând în fiecare mână o pungă de la băcănie şi abordând obişnuitul ei zâmbet orbitor.

— Am vrut să fac asta ieri, dar mi-am amintit abia atunci când ai venit; ştiu că mai întâi ar fi trebuit să te invit, însă am vrut să-ţi fac o surpriză şi m-am dus să cumpăr câteva chestii pe care nu le ai în grădină şi nici printre mirodenii…

Vorbea întruna, pe când golea pungile în bucătărie. N-am scos niciun cuvânt. Lisa purta un tricou nou. Avea pe el un V mare, iar dedesubt imaginea unui ciocan urmat de litera „p" mic. Am privit atent tricoul pe când ea continua să pălăvrăgească. V, ciocan-ţi. Eram decis să n-o întreb ce însemna.

— Îţi place bucătăria vietnameză?

M-am uitat la ea şi, în sfârşit, mi-am dat seama cât era de agitată.

— Nu ştiu, i-am răspuns. N-am mâncat niciodată. Totuşi, îmi plac mâncărurile chinezeşti, japoneze şi indiene. Îmi place să încerc lucruri noi.

Ultima afirmaţie era o minciună, dar nu atât de teribilă pe cât ar fi putut să fie. Încerc reţete noi, iar gusturile mele în privinţa mâncării sunt mai degrabă catolice. Nu mă aşteptam să am cine ştie ce necazuri cu gastronomia Asiei desud-est.

— Bun, când o să termin, tot n-o să-ţi dai seama, râse ea. Mama era pe jumătate chinezoaică. Aşa încât, o să capeţi mâncare din pudel.

Ridică ochii, îmi văzu expresia feţei şi râse din nou.

— Am uitat… Ai fost în Asia. Nu, Yank, n-o să te servesc cu carne de câine.

* * *

O singură chestie a fost intolerabilă: beţişoarele. Le-am folosit cât am putut mai mult, apoi le-am lăsat deoparte şi am luat o furculiţă.

— Scuză-mă, i-am spus. Se pare că reprezintă o problemă pentru mine.

— Le foloseşti foarte bine.

— Am avut destul timp să învăţ.

Mâncarea era foarte bună şi i-am spus-o. Fiecare fel era o revelaţie, diferit de orice altceva ce mâncasem vreodată. Către sfârşitul mesei, am cedat şi am întrebat-o:

— „V" vine de la „victorie"?

— Poate…

— Beethoven? Churchill? Al doilea război mondial?

Mi-a zâmbit.

— O poţi considera o provocare, Yank.

* * *

— Te sperii, Victor?

— La început, m-ai speriat.

— Figura mea, nu?

— E vorba de o fobie generalizată faţă de orientali. Cred că sunt un rasist. Nu pentru că aş dori să fiu…

Încuviinţă tăcută în întuneric. Ne aflam din nou pe verandă, dar soarele apusese de mult. Nu îmi mai amintesc despre ce discutasem atâta vreme. Oricum ne ţinuse prinşi.

— Şi eu am aceeaşi problemă, rosti ea.

— Teama de orientali? încercai eu o glumă.

— De cambodgieni. Mă lăsă câteva clipe să diger informaţia apoi continuă: Când Saigonul a căzut, am fugit în Cambodgia. Mi-au trebuit doi ani, cu halte atunci când Khmerii Roşii m-au băgat în lagărele de muncă forţată. Să ştii că am avut noroc că mai trăiesc.

— Credeam că acum îi spun Kampuchia.

Lisa scuipă. Nu sunt nici măcar sigur că îşi dăduse seama ce făcuse.

— Republica Populară a Câinilor Sifilitici. Nord-coreenii te-au tratat nasol de tot, aşa-i, Victor?

— Da.

— Coreenii sunt limbişti.

Cred că am privit-o surprins, deoarece a chicotit.

— Voi, americanii, aveţi un complex de vinovăţie vizavi de rasism. De parcă voi l-aţi inventat şi nimeni alţii – poate cu excepţia sud-africanilor şi a naziştilor – nu l-au mai pus în aplicare atât de asiduu ca voi. În plus, nu puteţi deosebi între două chipuri galbene, de aceea consideraţi rasele galbene un bloc omogen. În realitate, orientalii sunt printre cei mai rasişti indivizi de pe faţa Pământului. Vietnamezii îi urâseră pe cambodgieni de o sută de ani. Chinezii îi detestă pe japonezi. Coreenii îi urăsc pe toţi. Şi *toţi* îi urăsc pe „chinezii etnici”. Chinezii sunt evreii orientului.

— Am mai auzit asta.

Lisa încuviinţă, pierdută în propriile ei gânduri.

— Iar eu îi urăsc pe toţi cambodgienii, vorbi în cele din urmă. Aidoma ţie, n-aş dori să-i urăsc. Majoritatea celor care au suferit în lagăre erau cambodgieni. Pe cei care au iniţiat genocidul, pe lepădăturile lui Pol Pot, pe ăia ar trebui să-i urăsc. Mă privi: Dar uneori nu prea avem de ales în chestii de-astea, nu-i aşa, Yank?

* * *

Ziua următoare, am trecut pe la ea după-amiaza. Se mai răcorise, dar în văgăuna ei întunecată era tot cald. Nu-şi schimbase tricoul.

Mi-a spus câte ceva despre calculatoare. Când m-a lăsat să mă joc pe taste, m-am pierdut repede. Am decis împreună că nu trebuia să-mi fac iluzii în legătură cu o carieră de programator.

Una dintre chestiile pe care mi le-a arătat se numea modern, prin intermediul căruia putea lua legătura cu alte calculatoare din întreaga lume. „Interfaţă" cu cineva de la Stanford pe care nu-l întâlnise niciodată şi pe care-l cunoştea doar ca „Bubble Sorter". Schimbară fel de fel de mesaje între ei.

La sfârşit, Bubble Sorter scrise „bye-ţi". Lisa bătu „A".

— Ce înseamnă A? am întrebat-o.

— Adevărat. Înseamnă „da", însă „da" ar fi prea direct pentru un programator.

— Mi-ai explicat ce înseamnă „byte". Ce este „bye-ţi"?

Mă privi cu seriozitate.

— O întrebare. Dacă pui „p" după un cuvânt, îl transformi într-o întrebare. „Bye-ţi" înseamnă că Bubble porter mă întreba dacă vreau să închei. Să întrerup discuţia… Bye?

Am căzut pe gânduri.

— Şi cum traduci „ţuci posterior-ţi"?

— Nu vrei să mă pupi în cur? Nu uita: era adresată lui Osborne.

I-am privit iarăşi tricoul, apoi ochii, care erau serioşi şi senini. Aştepta, cu mâinile în poală.

Sex-ţi.

— Da, am spus. Aş vrea.

Lisa îşi lăsă ochelarii pe masă şi trase tricoul peste cap.

* * *

Am făcut dragoste în patul hidraulic al lui Kluge. Eram puţin

nervos în privinţa respectivă – trecuse mult, mult timp. După aceea, am fost atât de fascinat de atingerea, mirosul şi gustul ei, încât am luat-o puţin razna. Aparent, Lisei nici nu-i păsa. În cele din urmă, am terminat, scăldaţi în sudoare. Lisa se rostogoli pe o parte, se ridică şi merse la fereastră. Deschise geamul şi un val de aer se revărsă peste mine. După aceea, puse un genunchi în pat, se aplecă deasupra mea şi luă un pachet de ţigări de pe noptiera. Îşi aprinse o ţigară.

— Sper că nu eşti alergic la fum.

— Nu. Tatăl meu era fumător. Dar nu ştiam că fumezi…

— Numai după, zâmbi ea. Trase adânc din ţigară. În Saigon toată lumea fuma.

Se întinse pe spate lângă mine şi am rămas aşa, transpiraţi, ţinându-ne de mână. Ea îşi desfăcu picioarele astfel încât mă atinse cu laba piciorului. Părea un contact suficient. Am privit fumul înălţându-se dinspre mâna ei dreaptă.

— Nu m-am mai simţit cald de treizeci de ani, i-am spus. Am fost înfierbântat, dar niciodată nu m-am simţit cald. Acum simt căldură.

— Povesteşte-mi, zise ea.

I-am povestit, pe cât am putut mai bine, întrebându-mă dacă acum avea să dea rezultate. După treizeci de ani, istoria mea nu mai sună atât de oribilă, în răstimpul acesta s-au petrecut multe. Chiar în perioada aceea, existau oameni întemniţaţi, suferind în condiţii la fel ca şi mine. Panoplia opresiunilor continuă să fie aceeaşi. Nu mi se întâmplase nimic, fizic vorbind, care să justifice treizeci de ani de schimnicie.

— Am fost grav rănit, i-am spus. Fractură de craniu. Din cauza asta, mai am încă… probleme. În Coreea, vremea poate deveni foarte rece şi niciodată nu mi-a fost suficient de cald. Mai rea a fost chestia cealaltă. Ceea ce acum se numeşte „spălatul creierelor”.

Noi nu ştiam ce este. N-am putut înţelege nici chiar după ce un bărbat le spusese tot ce ştia că ne vor întreba. Ne ţineau treji. Ne dezorientau… Unii dintre noi au semnat mărturisiri, au inventat fel de fel de chestii, dar nimic nu era îndeajuns. Te măcinau întruna.

Eu nu mi-am dat seama niciodată. Cred că nu puteam înţelege un rău atât de mare. Însă atunci ne-au trimis înapoi, iar unii dintre prizonieri nu mai voiau să se întoarcă… pur şi simplu, nu *voiau* să plece, atunci am crezut…

A trebuit să mă opresc. Lisa se ridică, trecu iute în celălalt capăt al patului şi începu să-mi maseze picioarele.

— Am simţit pe pielea mea ceea ce aveau să păţească, mai târziu, tipii din Vietnam. Numai în cazul nostru, lucrurile s-au petrecut pe dos. Ei au fost eroi, iar prizonierii…

— N-ai cedat, rosti ea. Nu fusese o întrebare.

— Nu.

— Ar fi fost şi mai rău.

Am privit-o. Îmi apăsase talpa piciorului pe abdomenul ei neted, ţinându-mă de călcâi, în vreme ce cu cealaltă îmi masa degetele de la picior.

— Cei din ţară au fost şocaţi, am continuat eu. N-au înţeles ce însemna spălatul creierelor. Am încercat să le explic. Mi s-a părut că eram privit în mod ciudat. După o vreme, am încetat s-o mai fac. Iar despre altceva, n-aveam ce să vorbesc.

Acum câţiva ani, armata şi-a schimbat politica. Nu mai au pretenţia să rezişti la condiţionările psihologice. Poţi spune, sau semna, orice.

Lisa mă privi, continuă masajul şi încuviinţă încetişor din cap. În cele din urmă, vorbi:

— În Cambodgia era foarte cald. Îmi spuneam într-una că, după ce voi ajunge în SUA, o să locuiesc în Maine, sau altundeva unde ninge. Iniţial, am mers în Cambridge, dar am constatat că zăpada nu-mi plăcea.

Mi-a povestit şi ea. După ultimele cifre auzite de mine, acolo muriseră un milion de oameni. O ţară întreagă avea spume în colţul gurii şi trăgea în tot ce mişca. Semăna cu unul din rechinii aceia despre care aţi citit, care, cu burta despicată, se face covrig şi începe să-şi devoreze propriile măruntaie.

Lisa mi-a povestit cum fuseseră forţaţi să construiască o piramidă din capete retezate. Erau douăzeci de oameni şi lucraseră o zi întreagă sub soarele arzător, ridicând piramida până la înălţimea de trei metri, când aceasta se prăbuşise. Dacă vreunul dintre ei se oprea din lucru, propriul său cap era adăugat piramidei.

— Pentru mine nu însemna nimic. Era pur şi simplu o muncă de făcut. Deja, eram destul de sărită de pe fix. Nu mi-am revenit decât după ce am trecut graniţa Thai.

Supravieţuirea ei, în sine, părea un miracol. Trecuse prin mai multe grozăvii decât îmi puteam imagina. Şi le străbătuse cu bine. Mă făcea să mă simt mic. Când avusesem vârsta ei, construisem deja temniţa în care locuiam de atunci. I-am spus asta.

Parţial se datorează pregătirii, zise ea. Ce aştepţi de la viaţă… ce a reprezentat viaţa ta până atunci… Ai spus-o singur. Coreea însemna ceva nou pentru tine. Nu zic că eu eram pregătită pentru Cambodgia dar, până atunci, viaţa mea nu fusese tocmai lipsită de griji. Sper că n-ai crezut că-mi câştigasem existenţa vânzând mere pe stradă.

Continua să-mi maseze labele picioarelor, privind imagini pe care eu nu le puteam zări.

— Câţi ani aveai când a murit mama ta?

— Au omorât-o în 1968, pe vremea lui Tet. Aveam zece ani.

— Vietcongul?

— Cine poate şti? Se trăgeau o mulţime de gloanţe, se aruncau grenade…

Oftă, îmi lăsă piciorul şi rămase nemişcată, un Buda costeliv, fără veşminte.

— Eşti gata s-o mai faci o dată, Yank?

— Nu cred că pot Lisa. Sunt un om bătrân.

Veni peste mine şi se coborî cu bărbia chiar sub sternul meu, aranjându-şi sânii în locul cel mai plăcut cu putinţă.

— O să vedem, chicoti Lisa. Există un act sexual la care sunt destul de pricepută, şi sunt sigură c-o să te facă iarăşi tânăr. Dar, cam de vreun an, n-am mai fost în stare să-l fac din cauza ăstora… Îşi ciocăni aparatul de îndreptat dinţii. Ar fi ca şi cum ţi-ai băga-o într-o drujbă. De aceea, îţi fac chestia asta… Eu îi zic „turneul prin valea siliconului”.

Începu să-şi deplaseze corpul în sus şi în jos, doar cu câţiva centimetri. Clipi inocentă de câteva ori, apoi izbucni în râs.

— În sfârşit, te pot vedea. Sunt groaznic de mioapă.

Am lăsat-o aşa o vreme, apoi am înălţat capul.

— Ai zis silicon?

— Înhî… Doar nu credeai că sunt adevărate, nu?

I-am mărturisit că aşa crezusem.

— Din tot ce mi-am cumpărat, cred că astea m-au făcut cea mai fericită. Nici maşina nu m-a bucurat atâta.

— De ce-ai făcut-o?

— Te deranjează?

Nu mă deranja şi i-am spus-o. Eram însă curios.

— Pentru că era ceva sigur. În Saigon eram tot timpul nervoasă că nu-mi creşteau. Aş fi putut trăi binişor ca prostituată, dar eram prea înaltă, prea slabă şi prea urâtă. Apoi, în Cambodgia, am avut noroc. O vreme am reuşit să trec drept băiat. Altfel, aş fi fost violată mult mai des. În Thailanda ştiam că trebuie să ajung în vest, indiferent pe ce cale, iar când ajungeam acolo aveam să cumpăr cea mai bună maşină, să mănânc oricând doream şi orice doream, şi să achiziţionez cele mai grozave ţâţe. Nu-ţi poţi închipui cum se vede occidentul din lagăr. Locul unde îţi poţi cumăra ţâţe!

Privi în jos, între ele, după aceea se uită la mine.

— Se pare că a fost o investiţie bună, remarcă ea.

— Trebuie să recunosc că fac treabă…

* * *

Am decis, de comun acord, ca Lisa să-şi petreacă nopţile la mine. Unele probleme din locuinţa lui Kluge implicau echipamente care trebuiau încărcate, fizic, însă multe le putea rezolva utilizând un terminal de telecomandă şi un vraf de software. Am ales unul din calculatoarele cele mai bune ale lui Kluge şi vreo duzină de periferice, şi le-am instalat pe toate pe o măsuţă din dormitorul meu.

De fapt, amândoi ştiam că nu era cine ştie ce mare protecţie, dacă cei care-l lichidaseră pe Kluge hotărau s-o ucidă şi pe ea. Totuşi, eu mă simţeam mai liniştit, şi cred că şi Lisa.

La o zi după mutarea ei, în faţa casei mele s-a oprit o furgonetă şi doi tipi au început să descarce un pat hidraulic enorm. Lisa a început să râdă cu poftă, dar s-a oprit când mi-a zărit expresia.

— Auzi, nu cumva foloseşti calculatoarele lui Kluge ca să…?

— Linişteşte-te, Yank. Tu cum crezi că mi-am permis Ferrari?

— M-am întrebat şi eu…

— Dacă eşti într-adevăr expert în scris programe, poţi câştiga o grămadă de bani. Sunt proprietara propriei mele companii. Însă fiecare programator fură de ici, de colo, câte o şmecherie. Şi eu am folosit câteva metode Kluge.

— Şi n-o mai faci?

Lisa înălţă din umeri.

— Cine fură o dată, nu se mai opreşte, Victor. Ţi-am zis că n-am avut succes cu făcutul trotuarului.

* * *

Lisa nu avea nevoie de prea mult, somn.

Ne sculam la şapte dimineaţa, iar eu pregăteam micul dejun. După aceea, lucram amândoi o oră sau două în grădină. Ea se ducea în casa lui Kluge; la amiază îi aduceam câteva sandvişuri şi o mai vizitam de câteva ori în cursul zilei. O făceam pentru propria mea linişte; nu stăteam mai mult de un minut. În unele după-amiezi, târguiam sau făceam curăţenie prin casă iar la ora şapte unul dintre noi pregătea cina. O făceam pe rând. Eu am învăţat-o „bucătăria americană", iar ea m-a învăţat câte puţin din toate. Se plângea de lipsa unor ingrediente importante din magazine. Nu existau câini, bineînţeles, dar Lisa pretindea că avea nişte reţete grozave pentru maimuţă, şarpe şi şoarece. N-am ştiut niciodată dacă mă lua peste picior.

După cină, rămânea la mine. Stăteam de vorbă, făceam dragoste, făceam baie.

Lisei îi plăcea cada mea. Era singura modificare pe care o făcusem în casă şi singurul meu lux. O instalasem – fiind obligat să extind camera de baie ca să încapă – în 1975, şi nu regretasem niciodată. Ne îmbăiam de la douăzeci de minute până la o oră, închizând şi deschizând robinetele şi jeturile de aer, spălându-ne unul pe celălalt, chicotind ca nişte puştani. O dată am pus spumă de baie şi am făcut un munte înalt de un metru şi jumătate, apoi l-am distrus, împroşcând peste tot cu apă. De cele mai multe ori, mă lăsa să-i spăl părul lung şi negru.

Lisa nu avea niciun viciu. Era ordonată şi curată, îşi schimba hainele de două ori pe zi şi nu lăsa nici măcar un pahar murdar în chiuvetă. Spăla cada întotdeauna după ce făcea baie. Nu bea decât cel mult două pahare de vin.

Mă simţeam ca Lazăr.

* * *

Osborne a mai venit de trei ori în următoarele două săptămâni. Lisa se întâlnea cu el în locuinţa lui Kluge şi-i comunica ultimele noutăţi aflate. Deja începuse să se adune o listă întreagă.

— La un moment dat, mi-a spus ea după una din vizitele lui Osborne, Kluge a avut un cont de nouă *trilioane* de dolari la o bancă

new-yorkeză. Cred că a făcut-o numai ca să vadă dacă poate aşa ceva. A menţinut contul o zi, a încasat dobânda şi a transferat-o la o bancă din Bahamas, apoi a distrus contul. Care, oricum, nu existase niciodată.

La rândul lui, Osborne îi povestea mersul anchetei – care stătea pe loc – şi despre situaţia bunurilor lui Kluge, care era haotică. Fel de fel de agenţii îşi trimiseseră oamenii să investigheze. Veniseră şi câţiva de la FBI, dorind să preia ei cercetările. Lisa, atunci când vorbea despre calculatoare, avea puterea să înceţoşeze minţile oamenilor. Începea, explicând ceea ce făcea ea, în termeni atât de absconşi încât nimeni n-o putea înţelege. Uneori atâta era de ajuns. Dacă nu era suficient, dacă ceilalţi erau încăpăţânaţi, se dădea la o parte şi-i lăsa să încerce să se descurce prin capcanele lui Kluge. Îi lăsa să privească îngroziţi cum, din neant, apăreau dragoni care mâncau toate datele de pe o dischetă, apoi tipăreau pe ecran: „Puţulică proastă!”

— Îi mai trişez, mi-a mărturisit Lisa. Le dau nişte chestii unde *ştiu* că se vor împiedica, pentru că m-am împiedicat şi eu în ele. Eu am pierdut cam patruzeci la sută din datele stocate de Kluge. Ei însă pierd sută la sută. Ar trebui, să le vezi mutrele când Kluge aruncă o bombă logică în toată munculiţă lor. Al doilea tip a dat de pământ o imprimantă de trei mii de dolari. După aia a încercat să mă mituiască să nu scap nicio vorbă.

Când o agenţie federală a trimis un expert de la Stanford, iar tipul n-a părut îngrijorat de faptul că distrugea tot ce atingea, ferm convins că, până la urmă, *avea* să descâlcească totul, Lisa i-a arătat cum pătrunsese Kluge în calculatorul principal al fiscului din Washington, dar a neglijat să-i menţioneze şi cum ieşise. Tipul s-a încurcat într-un program de pază. În decursul zbaterilor sale, se păru că ştersese toate înregistrările fiscale de la litera S la W. Lisa îl lăsase să creadă aşa vreme de o jumătate de oră

— Credeam c-a făcut infarct, mi-a spus ea. S-a făcut alb ca varul şi nu mai putea vorbi. După aceea i-am arătat unde avusesem grijă – cu obişnuita mea prevedere – să se înregistreze datele respective, i-am explicat cum să le pună la loc şi cum să îmblânzească paza. A şters-o imediat după aceea. În curând, are să-şi dea seama că *nu poţi* distruge atâtea informaţii, decât poate cu dinamita, datorită dublurilor şi limitelor de derulare ale programului. Totuşi, nu cred că se va mai întoarce.

— Mie mi se pare un fel de joc video extravagant.

— Este, într-un fel. De fapt, seamănă mai mult cu „Temniţe şi Dragoni”. Este un şir nesfârşit de camere închise, cu primejdii dincolo de fiecare uşă. N-ai curaj să faci un pas dintr-odată. Faci câte o *sutime* de pas. Îţi pui întrebări de forma: Bun, asta nu-i o întrebare, dar dacă mi-ar veni în minte să pun întrebarea asta – ceea ce nu voi face – referitoare la ce s-ar putea întâmpla dacă m-am uitat la uşa aia – pe care n-o ating, nu sunt nici măcar în camera de alături – ce crezi că ai putea face?”. Iar programul rumegă chestia asta, hotărăşte dacă îndeplineşti condiţiile ca să capeţi o tartă cu frişcă în faţă, apoi fie că o azvârle, fie că permite să afli cum s-ar *putea* trece de la pasul A la pasul A prim. Atunci zici: „Buun, poate că mă uit la uşa aia”. Iar uneori programul zice: „Te-ai uitat, te-ai uitat, escroc nenorocit!” Şi încep focurile de artificii.

Suna ca o prostie, dar cred că a fost cea mai bună explicaţie pe care mi-a oferit-o vreodată asupra lucrurilor pe care le făcea ea.

— Tu îi spui totul, Lisa? am întrebat-o.

— Păi, nu chiar totul. N-am pomenit de cei patru cenţi.

Patru cenţi? Oh, Dumnezeule!

— Lisa, eu n-am vrut, eu n-am cerut aşa ceva, mai bine…

— Potoleşte-te, Yank. N-o să se întâmple nimic.

— Ai păstrat înregistrări după toate, nu?

— Cam asta fac eu toată vremea. Îi descifrez înregistrările.

— De cât timp ştiai?

— De cei şapte sute de mii de dolari? Erau în prima dischetă pe care am decodificat-o.

— Vreau să-i dau înapoi.

Lisa s-a gândit, apoi a scuturat din cap.

— Victor, în momentul acesta a încerca să scapi de ei este mai periculos decât a-i păstra. Iniţial, au fost bani fictivi. Acum însă au o istorie. Fiscul crede că ştie de unde provin. Se opresc impozite pe ei. Statul Delaware este convins că au fost descoperiţi de o corporaţie legală. O firmă de avocatură din Illinois a primit bani ca să rezolve cazul. Banca ta îţi plăteşte dobândă pe ei. Nu spun că ar fi imposibil să te întorci şi să ştergi totul, dar eu una n-aş încerca. Sunt pricepută, totuşi n-am clasa lui Kluge.

— Cum a putut face toate chestiile astea? Zici că erau bani

fictivi. Nu în modul acesta credeam eu că lucrează banii. Îi putem lua aşa, din vânt?

Lisa a mângâiat consola calculatorului şi a zâmbit.

— Aici sunt banii, Yank, a spus ea şi ochii i-au sclipit.

* * *

Noaptea, Lisa lucra la lumina lumânărilor, ca să nu mă deranjeze. Asta avea să-mi fie fatal. Bătea pe taste fără să se uite la ele, iar lumânarea îi trebuia doar când căuta prin soft.

Aşa adormeam în fiecare noapte, privindu-i trupul zvelt scăldat în sclipirea lumânării. Îmi reaminteam întotdeauna de unt topit, picurând peste boabe de porumb prăjit. Lumină aurie peste piele aurie.

Sunt urâtă, îşi spuse ea. Slăbănoagă… Într-adevăr, era slăbuţă, îi puteam zări coastele, atunci când stătea cu spetele incredibil de drept, cu stomacul supt şi bărbia ridicată. Lucra complet goală, aşezată în poziţia lotus. Nu se mişca minute în şir, cu palmele pe coapse, apoi se încorda, gata parcă să fărâme tastele; însă atingerea ei era lină, aproape neauzită. Părea mai degrabă yoga decât programare. Ea afirma că intra în transă atunci când făcea chestiile cele mai bune.

Mă aşteptasem la ascuţimi osoase, coate şi genunchi proeminenţi. Nu era aşa. Apreciasem că avea cu vreo cinci kilograme mai puţin decât ar fi trebuit, şi tot nu ştiam unde le pusese. Lisa era însă moale, cu rotunjimi, şi puternică dedesubt.

Nimeni nu avea să-i spună vreodată „atrăgătoare”. Puţini aveau să-i zică măcar „frumuşică”. Cred că vinovat era aparatul de îndreptat dinţii. Sărea în ochi, atrăgând atenţia asupra unei imagini mai puţin plăcute.

Dar pielea ei era extraordinară. Avea cicatrici. Nu atât de multe cât mă aşteptasem. Părea că se vindecă repede şi bine.

Eu credeam că era minunată.

Tocmai îmi terminasem rondul de noapte, când privirea mi-a fost atrasă de lumânare. M-am uitat la ea, apoi am încercat să privesc în altă parte.

Lumânările fac uneori aşa… Nu ştiu de ce. În aerul nemişcat, cu flacăra perfect verticală, încep să pâlpâie. Flacăra creşte, după aceea scade sus şi jos, sus şi jos, strălucitoare, într-un ritm regulat, două sau trei pâlpâiri pe secundă…

…şi am încercat s-o strig, dorind ca lumânarea să-şi oprească

palpâitul regulat, dar deja nu mai puteam vorbi…

…am putut doar icni şi am mai încercat o dată, străduindu-mă din răsputeri să urlu, să zbier, să-i spun să nu se sperie şi am simţit greaţa strângându-se…

* * *

Am simţit gustul de sânge: Am inspirat prudent şi n-am mirosit vomă, urină sau fecale. Luminile din plafon erau aprinse.

Lisa stătea în genunchi, aplecată deasupra mea, cu chipul foarte aproape. O lacrimă mi-a căzut pe frunte. Stăteam întins pe spate, pe covor.

— Victor, mă auzi?

Am încuviinţat din cap. Ţineam în gură o linguriţă. Am scuipat-o afară.

— Ce s-a întâmplat? Acum eşti bine?

Am încuviinţat din nou şi m-am străduit să vorbesc.

— Stai liniştit. Ambulanţa este pe drum.

— Nu. Nu-i nevoie.

— Este pe drum. Stai liniştit şi…

— Ajută-mă să mă ridic.

— Nu încă… Nu eşti pregătit.

Avea dreptate. Am încercat să mă ridic dar am căzut imediat înapoi. Am rămas aşa, răsuflând adânc. Apoi s-a auzit soneria.

Lisa se ridică şi porni spre uşă. Am reuşit s-o prind de gleznă. Se aplecă iarăşi deasupra mea, cu ochii mari.

— Ce este? Ce s-a mai întâmplat?

— Îmbracă-te, i-am spus. S-a privit surprinsă:

— Ah, da…

* * *

I-am trimis la plimbare pe cei de la spital. Ea s-a calmat după ce a făcut cafeaua şi ne-am aşezat la masa din bucătărie. Era ora unu şi mă simţeam încă ameţit. Totuşi nu fusese o criză rea.

Am intrat în baie şi am scos sticluţa de Dilantin pe care o ascunsesem atunci când Lisa se mutase la mine. Am luat o pilulă sub ochii ei.

— Am uitat s-o iau astăzi, i-am spus.

— Pentru că le-ai ascuns. A fost o prostie.

— Ştiu.

Trebuia să fi zis altceva. Nu-mi plăcea s-o văd suferind. Dar suferea deoarece nu mă apăram împotriva atacului ei, însă asta era prea complicat pentru mine imediat după o criză.

— Dacă vrei, poţi să te muţi înapoi, am rostit.

Eram într-o formă extraordinară.

Aşa era şi ea. Se întinse peste masă şi mă scuturǎ de umeri. Mă fixă cu privirea.

— Termină cu rahatu, mi-a zis, iar eu am încuviinţat şi am început să plâng.

Mă lăsă în pace. Cred că aşa a fost mai bine. M-ar fi putut ţine în braţe şi alina, dar mă descurc şi singur.

— De cât timp eşti aşa? mă întrebă în cele din urmă. Din cauza asta ai rămas treizeci de ani în casă?

— Cred că da, am ridicat eu din umeri. Când m-am întors, m-au operat, dar operaţia a înrăutăţit şi mai mult lucrurile.

— Bine. Sunt furioasă pe tine pentru că n-ai pomenit nimic despre asta şi n-am ştiut ce să fac. Vreau să rămân, dar trebuie să-mi spui tot. Atunci n-am să mai fiu furioasă.

Aş fi putut termina totul atunci. Mă mir că n-am făcut-o. De-a lungul anilor, inventasem câteva metode foarte potrivite pentru aşa ceva. Am renunţat însă când am văzut expresia chipului ei. Dorea într-adevăr să rămână. Nu ştiam de ce, dar îmi era de ajuns.

— Linguriţa a fost o greşeală, i-am spus. Dacă ai timp, şi dacă o poţi face fără să-ţi rişti degetele, poţi băga o cârpă. Un prosop… orice. Nu însă un obiect dur. Mi-am explorat gura cu un deget: Cred că mi-am spart un dinte.

— Aşa-ţi trebuie.

M-am uitat la ea şi am zâmbit, apoi am izbucnit amândoi în râs. Lisa ocoli masa şi mă sărută, aşezându-se pe genunchii mei.

— Pericolul cel mai mare îl reprezintă înecul. În prima parte a crizei, toţi muşchii îmi devin rigizi. Asta nu ţine prea mult. După aceea, muşchii încep să se contracte şi să se destindă absolut întâmplător. Contracţiile sunt *foarte* puternice.

— Ştiu. Am văzut şi am încercat să te ţin în braţe.

— Să nu faci aşa ceva. Întoarce-mă pe o parte. Stai înapoia mea şi fereşte-te de loviturile braţelor. Dacă poţi, punemi o pernă sub cap. Îndepărtează obiectele care m-ar putea răni. Am privit-o în ochi: Îţi

subliniez o chestie. Doar *încearcă* să faci lucrurile astea. Dacă devin prea violent, este mai bine să te ţii deoparte. Este mai bine pentru amândoi. Dacă te lovesc şi te ameţesc n-o să mă poţi ajuta dacă încep să mă înec cu vome.

Continuam s-o privesc direct în ochi. Cred că-mi citise gândurile, deoarece a surâs.

— Scuze, Yank, nu mă păcăleşti. Adică, încerci să fii cât mai dur şi să mă scârbeşti la maxim, ca să…

— … mă îneci cu o linguriţă, ştiu. Bine, bine, ştiu că am fost prost. Cam asta-i tot. Mi-aş putea muşca limba, sau interiorul obrazului. Nu-ţi face griji în legătură cu asta. Totuşi mai este ceva…

Lisa aşteptă şi m-am întrebat cât de mult să-i spun. Nu puteam face mare lucru, însă dacă era să mor în prezenţa ei nu voiam să rămână cu impresia că fusese vina ei.

— Uneori, trebuie să merg la spital. Uneori, crizele se succed una după alta. Dacă situaţia asta durează prea mult, încetez să mai respir şi creierul moare datorită lipsei de oxigen.

— Asta a durat cam cinci minute, spuse ea alarmată.

— Ştiu. Nu-i o problemă dacă se îndesesc, deoarece avem timp să acţionăm. Însă, dacă nu mai ies dintr-o criză, ci încep imediat o alta, sau dacă vezi că nu mai respir trei sau patru minute, este cazul să chemi o ambulanţă.

— Trei sau patru minute? O să mori mai înainte ca să ajungă ambulanţa…

— Am de ales între asta şi statul la spital. Nu-mi plac spitalele.

— Nici mie.

* * *

În ziua următoare, m-a luat la plimbare în Ferrari. Eram cam nervos, întrebându-mă dacă nu avea să facă vreo nebunie. În realitate, conducea prea încet. Maşinile dinapoia noastră claxonau întruna. Din atenţia exagerată cu care executa fiecare mişcare, îmi puteam da seama că nu şofa de mult timp.

— Mă tem că-mi bat joc de Ferrari, mi-a mărturisit la un moment dat. Nu depăşesc niciodată cincizeci şi cinci la oră.

Am mers la un magazin cu decoraţiuni interioare din Beverly Hills şi Lisa a cumpărat o veioză cu gât flexibil şi de putere mică, la un preţ revoltător. * * *

În noaptea aceea, mi-a fost greu să adorm. Cred că-mi era teamă să nu mă apuce altă criză, deşi veioza cea nouă a Lisei nu avea s-o declanşeze.

O chestie interesantă în legătură cu crizele. Când am început să le am, toţi le spuneau accese. Apoi, treptat, s-au preschimbat în crize, până când „accese" a căpătat o rezonanţă neplăcută.

Cred că-i un semn de bătrâneţe atunci când îţi dai seama că limbajul se transformă.

Existau rafturi întregi de termeni noi. Mulţi defineau lucruri care nici măcar nu existau pe vremea copilăriei mele. De pildă, echipament soft (moale). Întotdeauna îmi închipui o cheie fixă care atârnă bleagă.

— Ce te-a atras la calculatoare, Lisa? am întrebat-o.

Nu schiţă niciun gest. Se concentra perfect atunci când stătea înaintea aparatelor. M-am rostogolit pe spate şi am încercat să dorm.

— Acolo-i puterea, Yank.

Am ridicat ochii. Lisa se întorsese cu faţa spre mine.

— Ai învăţat totul de când ai venit în America?

— Începusem mai devreme. Nu ţi-am pomenit de căpitanul meu aşa-i?

— Nu cred.

— Era un tip ciudat. Îmi dădusem seama. Acum vreo paisprezece ani. El era american şi m-a plăcut. Mi-a dat un apartament drăguţ în Saigon şi m-a băgat la şcoală.

Mă studie, aşteptând o reacţie. Am rămas nemişcat.

— Era cu siguranţă pedofil şi probabil avea şi tendinţe homosexuale, deoarece aduceam mult cu un băieţel slăbănog.

Din nou aşteptare. De data aceasta, Lisa zâmbi.

— Era bun cu mine. Am învăţat să citesc bine. După aceea, totul este posibil.

— De fapt, nu te întrebasem de căpitanul tău. Te întrebasem ce te-a atras la calculatoare…

— Aşa este…

— E pur şi simplu o meserie?

— La început aşa a fost. Este viitorul, Victor…

— Dumnezeu mi-e martor că am citit chestia asta de nu mai ştiu câte ori.

— E adevărat. Este deja aici. Este o putere, dacă ştii cum s-o utilizezi. Ai văzut ce era Kluge în stare să facă… Cu o chestie din asta poţi face bani grei. Nu să-i câştigi, să-i *faci*, de parcă ai avea o presă de tipărit. Ţii minte, Osborne a menţionat că locuinţa lui Kluge nu există? Te-ai gândit ce înseamnă asta?

— Că a şters-o din memoria băncilor de date…

— Asta a fost primul pas. Totuşi, terenul există în registrul de cadastru, nu crezi? Adică, ţara asta n-a renunţat *complet* la actele de hârtie.

— Deci, la funciar există o dovadă a casei acesteia…

— Nu. Pagina respectivă a fost ruptă din cartea funciară.

— Nu pricep… Kluge nu-şi părăsea niciodată locuinţa.

— Metoda cea mai veche din lume, amice. Kluge a căutat prin memoriile calculatoarelor din DPLA, până a găsit un tip, pe nume Sammy. I-a trimis un cec pentru o mie de dolari, împreună cu o scrisoare în care îi spunea că putea câştiga de două ori mai mult dacă făcea un anumit lucru în arhiva funciară. Sammy n-a înhăţat momeala, şi nici McGee, sau Molfy Unger. Însă Little Billy Phipps a înghiţit-o şi a căpătat un cec, exact aşa cum i se promisese; mulţi ani de zile, el şi Kluge au întreţinut o minunată legătură de afaceri. Acum, Little Billy are un Cadillac nou şi n-are nici cea mai mică idee despre cine a fost Kluge, sau unde trăia. Lui Kluge nu-i păsa câţi bani cerea. El îi scotea din piatră seacă.

Am căzut pe gânduri. Cred că este adevărat: cu destui bani poţi să faci aproape orice, iar Kluge avea toţi banii din lume.

— I-ai spus lui Osborne despre Little Billy?

— Am şters discheta aceea, aşa cum ţi-am şters şi cei şapte sute de mii ai tăi. Nu poţi niciodată să ştii când o să ai nevoie de cineva ca Little Billy.

— Nu ţi-e teamă că ai putea avea necazuri?

— Viaţa înseamnă risc, Victor. Lucrurile cele mai bune le ţin pentru mine. Nu pentru că aş intenţiona să le utilizez; dar dacă, vreodată, aş avea nevoie de ele şi nu le-aş mai avea, m-aş considera o proastă.

Lisa înclină capul şi îngustă ochii, făcându-i practic să dispară.

— Spune-mi ceva, yank. Kluge te-a ales dintre toţi vecinii lui deoarece, timp de treizeci de ani, ai fost cuminte ca un preşcolar. Care-i

părerea ta despre ce fac eu?

— Eşti o imorală fericită şi o supravieţuitoare, dar, în esenţă, eşti decentă. Îl plâng pe cel care ţi se pune în cale.

Surâse, apoi se întinse şi se ridică.

— „O imorală fericită", îmi place… Se aşeză lângă mine în plescăitul patului: Vrei să mai fiu imorală?

— Mai aşteaptă puţin. Lisa începu să mă mângâie pe piept. Deci, te-ai băgat în calculatoare pentru că ele sunt talazul viitorului. Nu te îngrijorează… nu ştiu, poate că sună cam prosteşte… nu crezi că ele vor prelua conducerea?

— Toţi cred aşa înainte de a începe să le folosească. Trebuie să înţelegi că, de fapt, ele sunt proaste. În absenţa programelor nu sunt bune realmente de nimic. Crezul meu este că aceia care *operează* calculatoarele vor prelua conducerea. Au şi făcut-o deja. De asta mă preocupă.

— De fapt, nu mă refeream la aşa ceva. Cred că nu mă pot exprima corect.

— Kluge căuta ceva, se încruntă Lisa. Spiona prin laboratoarele de inteligenţă artificială şi citea o grămadă de chestii neurologice. Cred că încerca să găsească o legătură comună.

— Între creierul uman şi calculator?

— Nu tocmai… El se gândea la calculatoare şi neuroni. Celulele creierului… Arătă spre calculatoarele ei: Scula asta, sau oricare alt calculator se găseşte la ani-lumină depărtare de un creier omenesc. Nu poate generaliza, categorisi sau inventa. Bine programată, dă impresia că face aşa ceva, dar este o iluzie.

Există o speculaţie străveche: Ce s-ar întâmpla dacă am reuşi să construim un calculator care să aibă tot atâtea cipuri câţi neuroni are creierul uman? Ar exista o conştiinţă de sine? Eu cred că-i o prostie. Un cip nu-i un neuron şi un cvintilion de cipuri nu-i cu nimic superior unei duzine.

Kluge – care, se pare, gândea cam la fel – a început să analizeze posibilele similitudini între un neuron şi un calculator de 8 biţi. De asta avea toate fleacurile alea prin casă: Trash 80, Atari, TI şi Sinclair, auzi! Ce naiba, el era obişnuit cu scule *mult* mai puternice. Halea calculatoarele personale ca pe drajeuri.

— Şi ce a descoperit?

— Se pare că nimic. Un aparat de 8 biţi e mult mai complex decât un neuron, şi niciun calculator nu se găseşte în aceeaşi galaxie cu un creier organic. Vezi însă, cuvintele te păcălesc. Eu afirm că un Atari este mai complex decât un neuron, dar în realitate sunt greu de comparat. Este ca şi cum ai compara o direcţie cu o distanţă, sau o culoare cu o masă. Unităţile de măsură sunt diferite. Există o singură asemănare.

— Care anume?

— Conexiunile. Iarăşi, sunt lucruri diferite, totuşi conceptul de reţea este acelaşi. Un neuron este conectat cu foarte mulţi alţi neuroni. Sunt trilioane, iar modul în care mesajele pulsează prin ei determină alcătuirea noastră, gândirea şi amintirile noastre. Iar cu acest calculator pot intra în legătură cu un milion de alte aparate. În realitate, este mai mare decât creierul omenesc deoarece informaţiile din reţeaua respectivă depăşesc capacitatea de prelucrare a întregii omeniri într-un milion de ani. Se întinde de la Pioneer 10, aflat dincolo de orbita lui Pluto, până în fiecare încăpere care are un telefon. Cu calculatorul ăsta poţi avea acces la tone de date care au fost colectate, dar pe care nimeni n-a avut timp să le analizeze.

Lucrurile astea îl interesau pe Kluge. Vechea idee a „masei critice a calculatorului", maşina care devine conştientă dar dintr-un unghi nou. Poate că nu va mai conta mărimea calculatorului, ci *numărul* de calculatoare. Au fost de ordinul miilor. Acum sunt milioane. Le pun în automobile. În ceasurile de la mână. În fiecare locuinţă există câteva, de la simplul releu de timp al unui cuptor cu microunde până la un joc video, sau un terminal personal. Kluge încerca să afle dacă masa critică putea fi atinsă pe această cale.

— Şi ce a aflat?

— Nu ştiu. De abia începuse. Privi în josul meu: Ştii ceva Yank? Se pare că tu ai atins masa critică, în timp ce eu nu eram atentă.

— Cred că ai dreptate.

M-am întins spre ea.

* * *

Lisei îi plăcea să se ghemuiască în braţele mele. Mie nu mi-a plăcut la început, după cincizeci de ani de dormit singur. Destul de repede însă, mi-a făcut plăcere.

Asta şi făceam când am reluat discuţia avută mai devreme.

Stăteam unul în braţele celuilalt şi vorbeam. Niciunul nu pomenise ceva de iubire, dar eu ştiam că o iubeam. Nu ştiam ce să fac în continuare, însă aveam să mă gândesc la ceva.

— Masă critică, am spus eu.

Ea mă sărută pe gât şi căscă.

— Ce-i cu ea?

— Cum ar fi? Mie mi se pare un fel de inteligenţă uriaşă. Rapidă, atotştiutoare… Un fel de Dumnezeu.

— S-ar putea…

— N-ar… începe să ne conducă vieţile? Cred că reiau întrebările cu care am început. N-o să preia conducerea?

Lisa căzu pe gânduri.

— Mă întreb dacă are ce prelua. Adică, de ce i-ar păsa? Cum ştim noi care-i sunt preocupările? De pildă: I-ar place să fie venerată? Mă îndoiesc. Poate că vrea să „raţionalizeze întreaga comportare umană, eliminând toate sentimentele", cum sunt sigură că i-a zis vreun calculator dintr-un film SF unei gagicuţe, prin anii cincizeci.

Poţi utiliza un termen de genul „conştiinţă", dar ce înseamnă el? O amoebă trebuie să fie conştientă. Plantele probabil sunt. Poate să existe un anumit nivel de conştiinţă şi într-un neuron. Chiar şi într-un tip de circuite integrate. Noi nu ştim nici măcar ce este propria noastră conştiinţă. N-am putut niciodată s-o vedem, s-o disecăm, să pricepem de unde vine sau unde se duce după ce murim. Ar fi o prostie să aplicăm valorile umane unei ipotetice conştiinţe a reţelei de calculatoare. Cu toate acestea, nu văd cum ar putea interacţiona cu conştiinţa umană. S-ar putea ca nici măcar să nu ne remarce, tot aşa cum noi nu băgăm în seamă celulele trupurilor noastre, sau neutrinii ce trec prin noi, sau vibraţiile atomilor ce compun aerul din jur.

A trebuit să-mi explice ce înseamnă un neutrino. Dintotdeauna îi asigurasem o audienţă ignorantă. După aceea, am cam uitat de hipercalculatorul nostru mitic.

* * *

— Ce-a fost cu căpitanul tău? am întrebat-o mult mai târziu.

— Chiar vrei să ştii, Yank? murmură ea somnoroasă.

— Nu mă tem de cunoaştere.

Lisa se ridică şi-şi căută ţigările. Ajunsesem să ştiu că, de obicei, fuma în clipe de tensiune. Îmi spusese că fuma după ce făcea dragoste,

dar atunci fusese singura dată când o făcuse. Bricheta scăpară în întuneric. Am auzit-o suflând fumul.

— De fapt, maiorul meu. A fost promovat. Vrei să ştii cum îl chema?

— Lisa, nu ţin să ştiu nimic dacă nu vrei să-mi spui. Dar dacă vrei, ceea ce doresc să aflu este: A fost alături de tine?

— Nu m-a luat de nevastă, dacă la asta te refereai. Atunci când ştia că trebuie să plece, a spus că o va face, însă l-am convins să renunţe. Poate că a fost lucrul cel mai nobil pe care l-am făcut în viaţa mea. Poate că a fost cel mai stupid.

Nu întâmplător arăt a japoneză. În ’42, bunică-mea a fost siluită de un soldat japonez din armata de ocupaţie. Bunica era chinezoaică şi trăia în Hanoi. Acolo s-a născut maică-mea. După Diên Biên Phú, ele au plecat spre sud. Bunică-mea a murit. Mama s-a chinuit din greu. Era destul de nasol să fi chinez, dar jumătate chinez şi jumătate japonez era şi mai rău. Tatăl meu era pe jumătate francez şi jumătate armamez. Altă combinaţie nefericită… Nu i-am cunoscut niciodată. Eu însă sunt un fel de capsulă istorică a Vietnamului.

Vârful ţigării a sclipit iarăşi.

— Am chipul de la un bunic şi statura de la celălalt. Cu ţâţe de la Goodyear. Deocamdată nu-mi lipsesc decât nişte gene americane, dar o să le las copiilor mei.

Când a căzut Saigonul, am încercat să ajung la ambasada americană. N-am reuşit. Cunoşti restul, până am ajuns în Thailanda; când am reuşit să mă fac remarcată de americani, s-a dovedit că maiorul meu continua să mă caute. M-a finanţat până aici şi am ajuns la timp ca să-l văd murind de cancer. Am stat două luni cu el numai în spital.

— Dumnezeule! Îmi venise un gând oribil: N-a fost vorba tot de război, nu? Vreau să zic… povestea vieţii tale…

— … este violul Asiei. Nu, Victor. Oricum, nu războiul acela… Maiorul, însă, a fost unul dintre tipii care au apucat să vadă bomba atomică, în Nevada, în deşert. Era un militar prea disciplinat ca să se plângă în legătură cu asta, dar cred că ştia şi el care era cauza.

— L-ai iubit?

— Ce vrei să-ţi zic? El m-a scos din iad.

Vârful ţigării sclipi din nou, apoi Lisa o stinse.

— Nu, urmă ea. Nu l-am iubit. El şi-a dat seama. N-am iubit pe nimeni, niciodată. Îmi era foarte drag… un om deosebit. Aş fi făcut aproape orice pentru el. Îmi era ca un tată. Am simţit-o privindu-mă în întuneric: Nu mă întrebi câţi ani avea?

— În jur de cincizeci, am răspuns.

— Fix. Pot să te întreb ceva?

— Cred că-i rândul tău.

— Cu câte fete te-ai culcat de la întoarcerea din Coreea?

Am ridicat o mână şi m-am prefăcut că număr pe degete.

— Una, am spus în cele din urmă.

— Şi cu câte înainte de plecare?

— Una. Ne-am despărţit înainte ca eu să plec pe front.

— Iar în Coreea?

— Nouă. Toate în bordeiul cel mititel al doamnei Park, în Pusan.

— Deci, ai făcut dragoste cu o albă şi zece asiatice. Fac pariu că niciuna dintre celelalte nu era aşa înaltă ca mine.

— Fetele coreene au şi pomeţii mai plini. Însă toate au ochii tăi.

Mă sărută pe piept, inspiră adânc şi oftă.

— Suntem o pereche colosală, nu-i aşa?

Am strâns-o în braţe şi i-am simţit pe piept răsuflarea fierbinte. M-am întrebat cum rezistasem atâta vreme fără un miracol aşa simplu.

— Da. Cred că suntem.

* * *

Osborne a apărut după o săptămână. Părea înfrânt. A ascultat fără prea mare interes lucrurile pe care Lisa se hotărâse să i le spună. A luat imprimata oferită şi a promis să o dea secţiilor care se ocupau cu aşa ceva. Dar nu s-a ridicat să plece.

— Cred că ar trebui să te anunţ, Apfel, vorbi el în cele din urmă. Dosarul Gavin a fost clasat.

Am avut nevoie de câteva momente să-mi reamintesc că numele adevărat al lui Kluge fusese Gavin.

— Procurorul a dat verdictul sinucidere, de mai multă vreme. Un timp am reuşit să ţin dosarul pe rol, bazându-mă pe tăria bănuielilor mele. Arătă spre Lisa: Şi pe ceea ce a zis ea despre scrisoarea de adio. N-am avut însă absolut nicio dovadă.

— Probabil că s-a petrecut foarte repede, interveni Lisa. Cineva a dat de el, l-a urmărit retrăgându-se – se poate face; Kluge a fost

norocos mult timp – şi l-a lichidat în aceeaşi zi.

— Nu crezi că a fost sinucidere? l-am întrebat pe Osborne.

— Nu. Dar cel care a făcut-o este în libertate, dacă nu apare ceva nou.

— O să te anunţ dacă apare, încuviinţă Lisa.

— Mai este ceva, continuă Osborne. Nu te mai pot autoriza să lucrezi aici. Statul intră în posesia casei şi a obiectelor din ea.

— Nu-ţi face griji, răspunse Lisa încetişor.

Urmă o tăcere scurtă. Ea se aplecă şi scoase o ţigară din pachetul de pe măsuţă. O aprinse, suflă fumul şi se lăsă înapoi lângă mine, privindu-l inexpresivă pe Osborne. Detectivul oftă:

— Nu mi-ar plăcea să joc pocher cu tine, cucoană, făcu el. Ce vrei să zici prin „Nu-ţi face griji”?

— Am cumpărat casa acum patru zile. Cu tot ce se găseşte înăuntru. Dacă apare ceva care te-ar putea ajuta să redeschizi ancheta, am să te anunţ.

Osborne era prea înfrânt ca să se înfurie. O vreme, o privi tăcut.

— Aş fi curios să aflu cum ai reuşit…

— N-am făcut nimic ilegal. Poţi verifica. Am plătit cu bani gheaţă. Casa a fost scoasă la vânzare. Am obţinut un preţ rezonabil la licitaţia de la Sheriff.

— Ce-ai zice dacă aş pune câţiva, dintre cei mai buni băieţi ai mei să verifice tranzacţia? Să vadă dacă nu dau peste nişte bani dubioşi? Poate chiar peste o fraudă… Ce-ai zice dacă aş aduce şi FBI-ul să-şi bage nasul?

— N-ai decât, îl privi Lisa cu răceală. Să fiu sinceră, domnule detectiv Osborne, aş fi putut fura casa asta, parcul Griffith şi Şoseaua Portului şi nu cred că m-ai fi putut prinde.

— Eu cum rămân atunci?

— Ca până acum. Cu un dosar clasat şi o promisiune din partea mea. Nu mă încântă să ai toate aparatele astea, dacă poţi face tot ceea ce spui.

— Nici nu mă aşteptam să te încânte. Dar nu este departamentul tău, nu-i aşa? Statul a deţinut casa asta o vreme, deoarece o confiscase. Habar n-au avut despre ce era vorba şi au scos-o la vânzare.

— Aş putea să-i aduc pe experţii de la Fraude să confişte programele, Există în ele dovezi ale unor ilegalităţi.

— Poţi încerca, încuviinţă Lisa.

O vreme, se priviră în tăcere. Lisa învinse. Osborne se frecă la ochi şi încuviinţă. Apoi se ridică în picioare şi se îndreptă greoi spre uşă.

Lisa stinse ţigara. L-am auzit pe Osborne îndepărtându-se pe alee.

— Sunt surprins că a renunţat atât de uşor, i-am spus. Sau n-a renunţat? Crezi că o să încerce o descindere?

— Puţin probabil. Ştie adevărul.

— Poate mi-l spui şi mie.

— În primul rând, nu-i departamentul lui.

— De ce-ai cumpărat casa?

— Ar trebui să întrebi *cum* am făcut-o.

Am privit-o atent. Înapoia figurii impenetrabile se desluşea o undă de amuzament.

— Lisa! Ce-ai făcut?

— Asta s-a întrebat şi Osborne. A găsit răspunsul corect, deoarece el înţelege aparatura lui Kluge. Şi ştie cum se fac unele lucruri. N-a fost o întâmplare că locuinţa a fost scoasă la licitaţie, iar eu am fost singurul ofertant. Am folosit una din relaţiile lui Kluge de la primărie.

— L-ai mituit?

Ea râse şi mă sărută.

— Cred că, în sfârşit, am reuşit să te şochez, Yank. Asta va fi marea diferenţă între mine şi un american get-beget. Cetăţenii obişnuiţi nu prea folosesc mita aici. În Saigon, toţi mituiesc.

— L-ai mituit?

— Nici vorbă de ceva atât de vulgar… Aici trebuie să pătrunzi pe uşa din spate. În conturile unui senator au apărut câteva contribuţii electorale perfect legale, iar individul a menţionat o anumită situaţie cuiva, aflat întâmplător în poziţia de a rezolva pe cale legală ceea ce doream eu. Mă privi sfidătoare: *Bineînţeles* că l-am mituit, Victor… Ai fi surprins dacă ţi-aş spune cât de ieftin. Te deranjează chestia asta?

— Da, am recunoscut. Nu-mi place mituirea.

— Mie îmi este indiferentă. E ceva normal, ca legea gravitaţiei. Poate că nu este etică, dar dă rezultate.

— Presupun că ţi-ai acoperit urmele…

— Destul de bine. Din cauza elementului uman, în cazul unei mituiri nu eşti niciodată perfect acoperit. Consilierul de la primărie poate turna totul, dacă este târât înaintea tribunalului. Dar nu va fi, deoarece Osborne n-o să acţioneze în niciun fel. Acesta este cel de-al doilea motiv pentru care a plecat de aici. *El* ştie cum se mişcă lumea, ştie ce fel de putere deţin eu acum şi mai ştie că nu se poate lupta cu ea.

Urmă o tăcere lungă. Erau multe lucruri la care trebuia să mă gândesc şi cele mai multe nu-mi plăceau deloc. La un moment dat, Lisa se întinse după pachetul de ţigări, apoi se răzgândi. Aştepta să termin de judecat totul.

— Este o putere teribilă, nu-i aşa? am întrebat eu.

— E înspăimântătoare, a încuviinţat ea. Să nu crezi că nu mă sperie… Să nu crezi că nu m-am visat atotputernică… Puterea este o ispită teribilă, şi nu-i uşor să-i rezişti. Sunt multe lucruri pe care aş fi putut să le fac.

— Şi o să le faci?

— Nu mă refer la furturi sau la îmbogăţire.

— Te cred.

— Există putere politică, dar nu ştiu cum s-o supun… Poate că îţi par făţarnică, pentru a face bine cu ajutorul ei. Am văzut multe rele izvorâte din intenţii bune. Nu cred că sunt destul de înţeleaptă ca să fac bine. Iar şansele de a ajunge debusolată, cum a sfârşit Kluge, sunt destul de mari. Nu sunt nici măcar atât de înţeleaptă încât să mă îndepărtez de ea. Am rămas un copil al străzii din Saigon, Yank. Sunt într-atât de deşteaptă ca să n-o folosesc în mod inutil. Dar nu pot renunţa la ea şi n-o pot distruge. Nu-i ceva stupid?

N-aveam ce să-i răspund. Mă încercau nişte presentimente.

* * *

M-am mai chinuit aşa o săptămână. N-am ajuns la cine ştie ce concluzii morale. Lisa avea cunoştinţă de o serie de delicte şi nu le comunica autorităţilor. Asta nu mă deranja prea mult. Mă deranja foarte mult faptul că avea la îndemână mijloacele cu care se puteau comite alte delicte. Cu toate acestea, nu credeam că ea plănuia să facă aşa ceva. Era îndeajuns de inteligentă ca să utilizeze mijloacele ce-i stăteau la îndemână doar în scopuri defensive – dar cu Lisa, asta putea însemna multe lucruri.

Când într-o seară n-a apărut la cină, m-am dus la Kluge şi am găsit-o pe Lisa lucrând în salon. Golise cam trei metri de rafturi. Dischetele şi benzile erau îngrămădite pe o masa. Lisa avea o găleată mare, din plastic, pentru gunoi şi un magnet de mărimea unei mingi de tenis. Am privit-o trecând o bandă în jurul magnetului, apoi azvârlind-o în găleata aproape plină. A ridicat privirea, a făcut aceeaşi operaţie cu o mână de dischete, după care şi-a scos ochelarii şi s-a frecat la ochi.

— Acum te simţi mai bine, Victor? a întrebat.

— Cum adică? Mă simt foarte bine.

— Nu-i adevărat… Şi nici eu nu mă simt grozav. Mă doare s-o fac, dar trebuie. Vrei să-mi aduci şi găleata cealaltă?

Am adus-o şi am ajutat-o să mai ia nişte software din rafturi.

— Doar n-o să le ştergi pe toate, nu?

— Nu. Doar înregistrările şi… altceva.

— Îmi spui şi mie ce anume?

— Există lucruri pe care este mai bine să nu le cunoşti, a rostit ea sumbru.

* * *

În cele din urmă am reuşit s-o conving să-mi spună, în timpul cinei. La început tăcuse, mâncând şi clătinând din cap. Până la urmă a cedat.

— Destul de nasol, zise ea. În ultimele două zile, m-am învârtit prin nişte locuri periculoase. Sunt locuri pe care Kluge le vizita în mod curent, dar pe mine m-au speriat rău de tot… Locuri murdare… Locuri unde se cunosc chestiuni pe care mi-ar fi plăcut să le aflu.

Se înfioră şi păru că nu mai are chef să continue.

— E vorba de calculatoarele armatei? De CIA?

— În CIA de-abia încep toate. Acolo este cel mai uşor. Am scotocit prin NORAD – ăştia-s tipii care vor lupta în următorul război. M-a îngrozit cât de uşor a intrat Kluge acolo. A imaginat un mod de declanşare a celui de-al treilea război mondial, doar aşa… ca un exerciţiu. Era pe una din dischetele pe care le-am şters. În ultimele două zile, am dat târcoale tipilor cei grei. Agenţia de Spionaj a Armatei şi Securitatea Naţională… nu-ştiu-cum. AŞA şi SNA. Fiecare dintre ele este mult mai mare decât CIA. Cineva a ştiut că m-am băgat acolo. Vreun program de pază. Imediat cum am înţeles asta, am şters-o rapid

şi am petrecut vreo cinci ore asigurându-mă că nu m-a urmărit. Acum sunt sigură şi, în plus, am distrus totul.

— Crezi că ei l-au omorât pe Kluge?

— Cu siguranţă; sunt principalii candidaţi. Tipul avea tone de materiale de-ale lor. Ştiu că a participat la proiectarea celor mai mari instalaţii SNA, şi-şi băga nasul acolo de ani de zile. Ajunge un singur pas greşit…

— Tu ai fost atentă? Vreau să zic, eşti sigură?

— Sunt sigură că nu m-au urmărit. Nu sunt sigură dacă am distrus toate înregistrările. Mă întorc chiar acum să mai mă uit o dată.

— Vin şi eu.

* * *

Am lucrat până după miezul nopţii. Lisa revedea o bandă sau o dischetă şi, dacă avea cel mai mic dubiu, mi le trecea pentru tratamentul magnetic. La un moment dat, numai pentru că era nesigură, a luat magnetul şi l-a trecut prin faţa unui întreg raft de software.

Când te gândeai, era ceva uluitor. Dintr-o mişcare, anulase miliarde de biţi de informaţie. Era posibil ca unii dintre ei să nu fi existat nicăieri altundeva în lume. Mă pomeneam confruntat de întrebări şi mai profunde. Avea ea dreptul să facă aşa ceva? Cunoaşterea nu exista pentru toţi? Totuşi, trebuie să mărturisesc că nu mi-a fost greu să-mi înăbuş protestele. În cele mai multe cazuri, eram fericit să le văd dispărând. Bătrânului reacţionar din mine îi venea mai uşor să creadă că Există Lucruri Pe care Nu Trebuie să le Cunoaştem.

Aproape terminasem, când ecranul monitorului ei a început să funcţioneze aiurea. De fapt, a emis câteva fâsâituri şi pocnete; Lisa s-a oprit pentru o clipă, apoi ecranul a început să pâlpâie. O vreme m-am zgâit la el. Mi se părea că pe ecran încerca să se formeze o imagine. Ceva tridimensional. Tocmai când mi se părea că desluşisem ceva, am privit întâmplător spre Lisa, care se uita la mine. Chipul ei pâlpâia. A venit lângă mine şi mi-a acoperit ochii cu palma.

— Victor, nu trebuie să te uiţi la asta.

— E-n regulă, i-am spus.

Era în regulă în momentul în care am vorbit, dar imediat după aceea mi-am dat seama că nu era adevărat. Acela a fost singurul lucru pe care mi l-am mai amintit.

* * *

Mi s-a spus că au fost două săptămâni foarte grele. Îmi amintesc puţine lucruri. Eram ţinut numai pe perfuzii şi rarele mele perioade de luciditate erau întotdeauna urmate de altă criză.

Primul lucru pe care mi-l reamintesc limpede a fost chipul doctorului Stuart. Mă găseam într-un pat de spital. Mai târziu, am aflat că eram în Cedars-Sinai, nu în Spitalul Veteranilor. Lisa plătise pentru mine o rezervă cu un pat.

Stuart mi-a pus întrebările obişnuite. Am izbutit să-i răspund, cu toate că eram foarte obosit. Când a fost mulţumit în privinţa stării mele, a început să-mi răspundă la unele întrebări. Am aflat de cât timp mă găseam acolo şi cum se petrecuseră lucrurile.

— Ai intrat într-o suită de crize succesive, mi-a confirmat el. Să fiu sincer, nu ştiu din ce cauză. N-ai mai avut aşa ceva de vreo zece ani. Credeam că ai totul sub control. Dar pesemne că nimic nu este cu adevărat stabil.

— Deci Lisa m-a adus aici la timp.

— Nu numai atât. La început, nici n-a vrut să discute cu mine. Se pare că după criza ta anterioară, ea a citit tot ce a găsit în legătură cu subiectul acesta. Din aceeaşi zi, a ţinut permanent la îndemână o seringă şi Valium soluţie. Când a văzut că nu mai puteai respira, ţi-a injectat 100 de miligrame, şi fără îndoială ţi-a salvat viaţa.

Stuart şi cu mine ne cunoşteam de multă vreme. El ştia că nu aveam nicio reţetă pentru Valium, deşi discutasem despre aşa ceva la ultima mea spitalizare. Deoarece locuiam singur, n-ar fi avut cine să-mi facă injecţia dacă aveam necazuri.

Pe el îl interesau în primul rând rezultatele, iar ceea ce făcuse Lisa dăduse rezultatul dorit. Eu eram în viaţă.

* * *

În ziua aceea mi-a interzis să primesc vizite. Am protestat, dar am adormit foarte repede. Lisa a venit în ziua următoare. Purta un tricou nou. Acesta avea imaginea unui robot îmbrăcat în robă şi tocă; scria „Promoţia 11111.000.000”. Am aflat că aşa se scria 1984 în binar.

Lisa mi-a zâmbit larg şi a rostit:

— Bună, Yank!

Când s-a aşezat pe pat, eu am început să tremur. M-a privit îngrijorată şi m-a întrebat dacă nu era bine să cheme doctorul.

— Nici vorbă de aşa ceva, am reuşit să-i spun. Aş vrea doar să mă ţii în braţe.

Lisa şi-a scos pantofii şi s-a băgat sub pătură, lângă mine. M-a ţinut strâns în braţe. La un moment dat, a apărut o asistentă medicală şi a încercat s-o dea afară. Lisa a început s-o înjure în vietnameză, chineză şi engleză, iar asistenta a plecat. Puţin mai târziu, doctorul Stuart a băgat capul pe uşă.

M-am simţit mult mai bine când, în cele din urmă, m-am oprit din plâns. Lisa avea şi ea ochii umezi.

— Am venit zilnic aici, îmi spuse. Arăţi groaznic, Victor.

— Mă simt mult mai bine.

— De fapt, şi arăţi ceva mai bine. Totuşi, doctorul zice că ar fi bine să mai rămâi vreo două zile, pentru orice eventualitate.

— Cred că are dreptate.

— Am de gând să-ţi pregătesc o cină grozavă când te întorci. Crezi că ar trebui să-i invităm pe vecini?

O vreme n-am scos niciun cuvânt. Existau atâtea lucruri la care nu ne gândisem… Cât mai putea dura relaţia aceasta între noi? Cât avea să mai treacă până să mă scârbească inutilitatea mea? Cât avea să mai treacă până ce Liza să se plictisească de traiul cu un bătrân? Nu ştiu exact momentul când începusem s-o consider pe Lisa o parte permanentă a vieţii mele… Şi mă întrebam cum de puteam gândi aşa ceva…

— Vrei să-ţi petreci alţi ani prin spitale, aşteptând să moară un boşorog?

— Tu ce vrei, Victor? Sunt gata să mă mărit cu tine, dacă o doreşti. Sau să trăiesc cu tine în păcat… Eu, personal prefer păcatul, dar dacă te face fericit…

— Nu înţeleg de ce vrei să te împovărezi cu un moş epileptic?

— Pentru că te iubesc.

Era prima dată când o spunea. Aş fi putut continua cu întrebările – readucându-l, de pildă, în discuţie pe maiorul ei – dar nu aveam chef. Mă bucur că n-am făcut-o. Am schimbat subiectul.

— Ai terminat treaba?

Lisa ştia despre ce treabă era vorba. A coborât glasul şi s-a apropiat cu buzele de urechea mea.

— Să nu intrăm în amănunte aici, Victor. Nu am încredere în

niciun loc pe care nu l-am verificat personal, dacă n-are microfoane. Totuşi, ca să te linişteşti, am terminat şi am avut două săptămâni liniştite. Nimeni n-a aflat nimic şi n-o să mă mai amestec niciodată în asemenea chestii.

M-am simţit mult mai bine; în plus, eram şi epuizat. Am încercat să-mi ascund căscăturile, dar ea simţi că era momentul să plece. M-a sărutat încă o dată, mi-a promis şi alte săruturi şi a plecat.

A fost ultima dată când am văzut-o.

* * *

În aceeaşi seară, pe la ora zece, Lisa a intrat în bucătăria lui Kluge cu o şurubelniţă şi alte câteva scule şi s-a apucat să meşterească la cuptorul cu microunde.

Fabricanţii de cuptoare sunt extrem de preocupaţi să se asigure că acestea nu pot fi pornite cu uşa deschisă, deoarece emit radiaţii letale. Însă cu unelte simple şi o minte ageră, se pot ocoli supapele de siguranţă. Lisa n-a avut nicio dificultate cu ele. Cam la zece minute după ce intrase în bucătărie, a băgat capul în cuptor şi a pornit microundele.

Este imposibil de apreciat cât timp a ţinut capul acolo. Suficient pentru ca globii ei oculari să capete consistenţa unor ouă fierte. După o vreme, a pierdut controlul conştient al muşchilor şi a căzut pe duşumea, răsturnând şi cuptorul. Acesta a făcut scurtcircuit şi a luat foc.

Focul a declanşat sistemul sofisticat da alarmă instalat de Lisa cu o lună în urmă. Betty Lanier a zărit flăcările şi a chemat pompierii, în vreme ce Hal a alergat în bucătăria care ardea. A târât ceea ce mai rămăsese din Lisa afară, pe peluză. Când a văzut ce făcuse focul din partea superioară a corpului ei, şi în special din sâni, a început să vomite.

Au dus-o imediat la spital. Acolo, doctorii i-au amputat un braţ, au tăiat masele oribile de Silicon vulcanizat, i-au extras dinţii şi n-au ştiut ce să facă cu ochii. Au pus-o într-un plămân artificial.

Un îngrijitor a observat primul tricoul înnegrit şi însângerat pe care-l tăiaseră de pe ea. O parte din mesaj nu se mai putea distinge, dar începutul era clar: „Nu mai pot continua aşa…”

* * *

Nu există altă modalitate de a putea spune toate acestea. Eu am

aflat treptat, începând cu privirea tulburată de pe chipul doctorului Stuart, atunci când Lisa n-a mai venit în ziua următoare. Doctorul n-a vrut să-mi spună nimic şi, la scurt timp după aceea, am avut altă criză.

Săptămâna următoare era neclară. Ţin minte că am fost externat din spital, dar nu-mi mai amintesc drumul către casă. Betty a fost minunată. Mi-au dat un tranchilizant, Tranxene, şi a fost perfect. Mâncam pastilele ca pe bomboane. Rătăceam într-o ceaţă drogată, hrănindu-mă numai când insista Betty, dormind în scaun şi trezindu-mă fără să ştiu unde, sau cine eram. Am revenit în lagăr de mai multe ori. O dată îmi reamintesc c-o ajutam pe Lisa să ridice o piramidă din capete de oameni.

Când m-am zărit în oglindă, aveam pe chip un surâs vag. Motivul îl constituia Tranxene, care îmi mângâia lobii frontali. Am înţeles că dacă urma să mai trăiesc mult, eu şi Tranxene aveam să devenim prieteni foarte buni.

* * *

În cele din urmă, am fost capabil să fac ceva ce putea fi considerat gândire raţională. M-a ajutat şi o vizită a lui Osborne. În perioada aceea tocmai încercam să găsesc motive de supravieţuire şi m-am întrebat dacă el avea vreunul.

— Îmi pare teribil de rău, începu el. Eu am tăcut. Nu sunt în timpul serviciului, continuă el. Departamentul nu ştie că mă aflu aici.

— A fost sinucidere? l-am întrebat.

— Am adus o copie după… după scrisoare. A comandat-o la o companie de tricouri din Westwood, cu trei zile. Înainte de… accident.

Mi-o întinse şi am citit-o. Eram pomenit şi eu, deşi nu nominal. Eu eram „bărbatul pe care îl iubesc”. Spunea că nu putea să se confrunte cu problemele mele. Era un text scurt. Pe un tricou nu poţi scrie prea multe. L-am citit de vreo cinci ori, apoi l-am restituit lui Osborne.

— Ea ţi-a spus că nu Kluge a fost autorul mesajului său de adio. Eu îţi zic: Nu ea a scris textul ăsta.

A încuviinţat cam fără tragere de inimă. Simţeam un calm atotputernic deasupra coşmarului urlător. Slavă lui Tranxene!

— Poţi să te şi justifici?

— M-a vizitat în spital cu puţin timp înainte de… Era plină de viaţă şi de speranţă. Spui că a comandat tricoul cu trei zile înainte. Aş fi

simţit… Şi textul este patetic. Lisa n-a fost niciodată patetică…

Încuviinţă din nou.

— Vreau să-ţi zic şi eu câteva lucruri. Nu există niciun fel de urmă de luptă. Doamna Lanier este sigură că nimeni n-a intrat pe uşa din faţă. Laboratorul criminalistic a răscolit totul şi suntem siguri că n-a fost nimeni cu ea. Sunt gata să-mi pun capul că nimeni n-a intrat sau ieşit din casă. Cu toate acestea, nici eu nu cred în sinucidere, dar *tu* ai vreo sugestie?

— SNA, am rostit.

I-am explicat ultimele lucruri pe care le făcuse Lisa în locuinţa lui Kluge. I-am pomenit teama ei faţă de agenţiile guvernamentale de spionaj. Era tot ce ştiam.

— Mda, presupun că dacă cineva ar putea face asemenea lucruri, ele ar fi acelea. Totuşi, îţi spun că-mi vine greu să accept ideea. De pildă, care ar fi motivul crimelor? Poate că tu crezi că tipii respectivi asasinează cu indiferenţa cu care noi omorâm o muscă…

Mă privi întrebător.

— Nu ştiu nici eu ce să cred.

— Nu zic că n-ar ucide în interesul securităţii naţionale, sau alt rahat de genul ăsta. Dar ar fi confiscat şi calculatoarele. N-ar fi lăsat-o pe Lisa să-şi facă de cap; n-ar fi lăsat-o nici măcar în *preajma* locuinţei, după ce l-ar fi lichidat pe Kluge.

— Ai dreptate.

Continuă o vreme pe aceeaşi temă. În cele din urmă, l-am tratat cu nişte vin. A acceptat, recunoscător. M-am gândit să beau şi eu – ar fi o sinucidere rapidă – dar n-am făcut-o. Osborne bău toată sticlia şi se pili binişor, apoi propuse să mergem alături şi să căutăm încă o dată. Eu mă gândisem s-o vizitez pe Lisa a doua zi, şi ştiam că trebuie să încep să mă pregătesc pentru întâlnire, aşa încât am acceptat să-l însoţesc.

Am cercetat împreună bucătăria. Incendiul afumase gresia şi topise o parte din linoleum, însă numai atât. Apa transformase totul într-o mizerie. Pe duşumea se zărea o pată cafenie pe care am reuşit s-o privesc fără strângere de inimă. După aceea am intrat în salon; unul dintre calculatoare era deschis. Pe ecran era un mesaj scurt:

DACĂ VREI SĂ AFLI MAI MULTE
APASĂ TASTA ENTER

— Să n-o faci, i-am spus lui Osborne. Nu m-a ascultat. Stătea, clipind solemn, în timp ce cuvintele s-au şters şi a apărut un mesaj:

TE-AI UITAT!

Ecranul a început să pâlpâie şi m-am trezit în maşină, pe întuneric, cu o pilulă în gură şi alta în mână. Am scuipat pilula şi am rămas nemişcat o vreme, ascultând torsul motorului. În cealaltă mână ţineam flaconul cu pilule. Mă simţeam extrem de obosit, totuşi am deschis uşa maşinii şi am oprit motorul. M-am împleticit până la uşa garajului şi am deschis-o. Aerul de afară era proaspăt şi dulce. M-am uitat la flacon şi am alergat în baie.

Când am terminat ceea ce trebuia făcut, în toaletă pluteau o duzină de pilule care nici măcar nu se dizolvaseră, în plus, capsulele goale ale altora, şi multe alte chestii pe care n-o să mai mă obosesc să le descriu. Am numărat pilulele din flacon, mi-am amintit câte fuseseră şi m-am întrebat dacă aveam să scap.

M-am dus în locuinţa lui Kluge, dar nu l-am găsit pe Osborne. Începusem să obosesc; am revenit la mine şi m-am întins pe canapea, ca să văd dacă aveam să trăiesc sau să mor.

* * *

A doua zi am citit totul în ziare. Osborne mersese acasă şi-şi zburase creierii cu revolverul. Nu era un articol prea detaliat. Este ceva frecvent printre poliţişti. Nu lăsase nicio scrisoare.

Am luat autobuzul, am mers la spital şi mi-am petrecut trei ore încercând să intru la Lisa. N-am reuşit s-o fac. Nu eram o rudă, iar doctorii erau destul de fermi: niciun fel de vizite. Când m-am înfuriat, au devenit extrem de blânzi. Abia atunci am aflat adevărata ei situaţie. Hal nu-mi spusese ceea ce era mai rău. Multe n-ar fi contat, însă medicii au jurat că în craniu nu-i mai rămăsese nimic. Am plecat acasă.

Lisa a murit după două zile.

Spre surprinderea mea, lăsase un testament. Primeam locuinţa cu tot ce se găsea înăuntru. Îndată ce am aflat, am luat telefonul şi am sunat o companie de achiziţii. După aceea, am intrat pentru ultima dată în locuinţa lui Kluge.

Acelaşi calculator era deschis şi afişa acelaşi mesaj:

APASĂ TASTA ENTER

Am căutat tabloul de siguranţe şi le-am scos pe toate. Celor de la achiziţii le-am spus să cureţe casa până la pereţii goi.

* * *

Mi-am parcurs atent propria mea locuinţă, căutând orice obiect care ar fi putut să fie măcar văr cu un calculator. Am aruncat radioul. Am vândut automobilul, frigiderul, aragazul, mixerul şi ceasul electric. Am golit patul hidraulic şi am aruncat caloriferul electric.

După aceea, am cumpărat cea mai bună sobă de gătit cu propan existentă în comerţ, şi am alergat destul până am găsit un răcitor vechi. Am umplut garajul până în tavan cu lemne de foc. Am curăţat coşurile. În curând avea să vină frigul.

Într-o zi, am luat autobuzul până în Pasadena şi am întemeiat fundaţia Bursa Memorială Lisa Foo pentru refugiaţii vietnamezi şi copiii lor. Am înzestrat-o cu şapte sute de mii optzeci şi trei de dolari şi patru cenţi. Le-am spus că putea fi utilizată în orice domeniu de studiu, cu excepţia calculatoarelor. Sunt convins că m-au considerat un excentric.

* * *

M-am considerat în perfectă siguranţă, până când a sunat telefonul.

Am rămas locului multă vreme, nemişcat, înainte de a răspunde. În cele din urmă, am înţeles că avea să sune până când ridicam receptorul. L-am ridicat.

Câteva secunde s-a auzit numai tonul, dar nu m-a păcălit. Am rămas cu receptorul la ureche şi, în cele din urmă, tonul s-a oprit. La celălalt capăt al firului era pur şi simplu tăcere. Am ascultat cu atenţie. Am auzit câteva din tonurile acelea muzicale şi îndepărtate care există prin circuitele de telefon. Ecouri ale unor conversaţii purtate la mii de kilometri depărtare… Şi altceva, infinit mai detaşat şi mai rece.

Nu ştiu ce creaseră acolo, în SNA. Nu ştiu dacă au făcut-o cu intenţie, sau pur şi simplu s-a întâmplat, sau dacă avea vreo legătură cu ei. Ştiu însă că există, acolo, pentru că i-am auzit sufletul respirând pe fire. Am vorbit extrem de clar:

— Nu doresc să mai ştiu nimic. Nu voi povesti nimic, nimănui. Kluge, Lisa şi Osborne s-au sinucis. Eu sunt doar un om care trăieşte singur şi nu vă voi pricinui niciun necaz.

S-a auzit un clic, apoi tonul.

* * *

Desfiinţarea postului de telefon a fost simplă. Mai greu a fost

să-mi scoată toate firele şi sârmele, deoarece legăturile sunt instalate pentru totdeauna. Au mârâit, dar când am început să le smulg chiar eu; au încuviinţat, deşi m-au avertizat că avea să mă coste.

Mai dificil a fost cu compania de electricitate. Tipii credeau că există o lege, obligând toate clădirile să fie conectate la reţea. Erau de acord să-mi închidă curentul – deşi ideea nu-i încânta – dar nu voiau să-mi scoată instalaţia electrică. M-am suit pe acoperiş cu un topor şi am dărâmat un metru şi jumătate de streşini în timp ce tehnicienii se holbau la mine. După aceea, şi-au strâns sârmele şi au plecat.

Am aruncat toate lămpile şi obiectele electrice. Cu ciocan, daltă şi bomfaier am despuiat pereţii casei până la fundaţie.

Pe când smulgeam toate sârmele, m-am întrebat de mai multe ori de ce o făceam. De ce merita să o fac? Nu cred că mai aveam mulţi ani de trăit înainte ca să mă termine o criză finală… Anii aceia nu aveau să fie prea amuzanţi.

Lisa fusese o supravieţuitoare. Ea ar fi înţeles de ce procedam aşa. Cândva, îmi spusese că şi eu eram un supravieţuitor. Supravieţuisem lagărului. Supravieţuisem morţii mamei şi tatălui meu şi reuşisem să-mi încropesc o viaţă solitară. Lisa reuşise să supravieţuiască în vreme ce aproape totul din jurul ei pierise. Niciun supravieţuitor nu se aşteaptă să răzbată prin toate. Dar câtă vreme era în viaţă, ea s-ar fi luptat să trăiască.

Acelaşi lucru l-am făcut şi eu. Am scos toate sârmele din pereţi, am parcurs casa cu un magnet, că să văd dacă nu scăpasem vreo bucăţică de metal, apoi am petrecut o săptămână curăţind şi astupând găurile pe care le făcusem în pereţi, tavan şi pod. Mă amuzam, încercând să mi-l închipui pe agentul imobiliar vânzând locuinţa după moartea mea.

E o căsuţă grozavă, oameni buni.

Niciun pic de electricitate…

* * *

Acum trăiesc în linişte, ca înainte.

Cât timp este lumină, lucrez în grădină. Am extins-o considerabil; am cultivat şi grădiniţa din faţa casei.

Trăiesc la lumina lumânărilor şi a lămpii cu gaz. În grădină cultiv majoritatea lucrurilor cu care mă hrănesc.

Mi-a trebuit mult timp ca să mă dezbar de Tranxene şi Dilantil,

dar am reuşit şi acum suport crizele aşa cum mă apucă. Am şi destule vânătăi de la ele.

În mijlocul unui oraş vast, am retezat orice legătură. Nu fac parte dintr-o reţea care creşte mai repede decât îmi pot imagina. Nu ştiu nici măcar dacă este periculos pentru oamenii obişnuiţi. M-a remarcat pe mine, pe Kluge, pe Osborne. Şi pe Lisa. S-a lovit de minţile noastre, aşa cum eu aş lovi un ţânţar, fără să-mi dau seama că l-am strivit. Doar eu am supravieţuit.

Totuşi, mă întreb…

Are să fie foarte greu…

Lisa mi-a explicat cum poate intra printre sârme. Există ceva, denumit undă purtătoare, care se poate deplasa prin conductorii electrici. De aceea a trebuit să renunţ la electricitate.

Am nevoie de apă pentru grădină. Aici, în California de Sud, nu plouă îndeajuns şi nu ştiu cum altfel aş putea aduce apă…

Credeţi că poate intra pe ţevi?